

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 2-ASTRONEF MERKUR.pdb

PDB Name: J_P_Garen-Mark_Stone__2

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Jean-Pierre Garen:
Mark Stone 2
ASTRONEF MERKUR

Už po pět století provádí Zemská Unie (federace zahrnující 85 planet) mocnou expanzi do celé Galaxie. Postupem času si však vlády začínají uvědomovat, že sbližování s příliš primitivními civilizacemi vyvolává ekologické katastrofy. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávají sami vyvíjet, stávají se závislými žebrajíce o techniku, kterou nejsou schopni pochopit. Na jedné z planet došlo dokonce k tomu, že domorodci téměř vyhynuli; několik málo zbylých párů muselo být umístěno do přírodní rezervace jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

A tak vznikl zákon o nevměšování se. Pokud se stalo, že vesmírná loď objevila planetu s humanoidy, měla příkaz zaregistrovat ji, ale v žádném případě nevstupovat do kontaktu, aniž by byl proveden pečlivý průzkum jejích obyvatel.

Pokud dosáhli určitého prahu technického rozvoje, pak s nimi Ministerstvo pro záležitosti Galaxie navázalo diplomatické styky. V opačném případě byly složky s dokumentačními materiály předány Službě pro dohled nad primitivními planetami a ta, dvakrát v průběhu sta let, byla pověřena vypracováním zprávy o rozvoji domorodců.

A protože se ukázalo, že pozorování pomocí umělých satelitů není dostačující, byly vysílány přímo na místo skupiny složené z agenta činné služby a z androida, kteří se diskrétně zamíchali do populace. Mark Stone byl jedním z těchto agentů.

1

Mark, velký, hnědovlasý pětatřicátník atletické postavy, s tváří ošlehanou sluncem a větrem, teď právě stojící v pozoru jako socha před osmičlennou komisí pro nevměšování. Tvář má křečovitě staženou a z jeho šedých očí šlehá blesky.

Bledý, pohublý mladík s řídkými vlasy a úzkým obličejem uzavírá několikastránkový text, který právě dočetl, slovy:

"Vzhledem k okolnostem a s přihlédnutím ke kádrovému profilu vyslovuje komise Marku Stoneovi následující trest:

"BUDE SUSPENDOVÁN NA TŘI MĚSÍCE ZE SLUŽBY PRO DOHLED NAD PRIMITIVNÍMI PLANETAMI."

Při těchto slovech se studené rybí oči senátora Craytona rozzářily spokojeností. Už dlouhou dobu si přál aby mohl potrestat tohoto příliš úspěšného důstojníka, jehož akce se mu zdály více si méně pochybné, ale ostatní členové komise mu v tom vždy zabránili. Dnes konečně pocítil zadostiučinění.

Mark udělal během poslední výpravy chybu. ONU chybu. Byl vyslán jako pozorovatel na jednu z primitivních planet, kde vládl temný středověk a připlétl se tam do skupiny rebelů, kteří bojovali proti sadistickému tyranovi. Poradil jim léčku a vládce do ní padl. Odehrála se krvavá bitva. V zápalu boje se stalo, že Mark stál tváří v tvář králi. Bojovali nelítostně muž proti muži. Markův generátor byl vyčerpán a ochranný pás již nefungoval. Tím byl pozemšťan zbaven veškerých výhod a souboj byl opravdu nebezpečný.

Rozum i předpisy mu v takovém případě velely zmizet, ale on se rozhodl jinak. Byla to hrdost? Nebo touha pomstít všechny ty umučené oběti, které na vlastní oči viděl...?

Souboj byl krutý. Jeho věrný android Ray, který ho doprovázel na všech cestách, byl v té chvíli obklopen tolika nepřáteli, že mu nemohl nijak pomoci. Poručíkův protivník byl mohutný kolos s nízkým čelem. Dvěma ranami meče již Marka zranil na prsou... rány silně krvácely... pak se pozemšťanovi konečně podařilo využít královny chyby při obraně, zabořit mu meč do prsou a ukončit tak nejen duel, ale i celý boj. Jakmile totiž vojáci uviděli svého velitele mrtvého, rozutekli se a tyranovi odpůrci zvítězili.

Bylo nesporné, že se Mark zamíchal do vnitřních záležitostí planety a svým zásahem změnil přirozený vývoj ve společnosti původních obyvatel. To, co udělal, bylo sice z normálního hlediska chvályhodné, ale nic to neměnilo na faktu, že se zpronevěřil železným pravidlům Služby pro dohled nad primitivními planetami, které zněly: poslouchat, pozorovat, ale nikdy se do ničeho nemíchat.

"Můžete jít, kapitáne."

Senátor se už se svou škodolibou radostí netajil. Když se Mark ocitl na chodbě, musel se několikrát zhluboka nadechnout, aby uvolnil napětí ve svalech.

"To je ale banda blbců!" ulevil si nahlas generál Khov, který vyšel Markovi v patách. Dvoumetrový hromotluk, vážící určitě víc jak metrák, zdědil od svých vzdálených mongolských předků úzké a velmi černé oči. S.D.P.P. řídil železnou rukou už deset let a každý útok proti některému ze svých spolupracovníků cítil jako útok proti své vlastní osobě. Teď byl celý brunátný, i jeho kůže na úplně holé lebce nabývala třešňově červené barvy.

Za Khovem vyšel ze soudní síně admirál Neuman, šéf Vesmírné policie, velký hubený muž s přísným obličejem. Soustrastně se otočil na Marka:

"To je tedy žalostný verdikt. Jenom díky prezidentovi, který si vás velmi váží, se nám podařilo zmírnit nepříznivé důsledky na minimum. Každý jiný by musel Službu definitivně opustit. Celkem vzato jste z toho vyvázl ještě dobře."

Mark se hořce usmál a admirál dodal:

"Vím, co cítíte, drahý hochu, ale zlost je špatný rádce, jak říkala moje prababička. Odjeďte na pár týdnů a udělejte si prázdniny. Dříve jsme, generál nebo i já, často museli přerušovat vaše krátké dovolené... Ted' konečně budete mít čas se zotavit. Až se vaše rozbouřené city uklidní, pak se teprve rozhodnete..."

Admirál se obrátil směrem k výtahu. Ale ve chvíli, kdy se otevřely dveře, se otočil.

"Ať se rozhodnete jakkoliv, kapitáne, vězte, že u mě se pro vás vždycky místo najde."

Khov hněvem ještě více zrudl, ale dřív než mohl vybuchnout, Neuman zmizel. Admirál už mu vyfoukl

několik zkušených agentů, jejichž vyškolení trvalo léta. A proč se rozhodli právě pro Vesmírnou policii? Důvodů bylo hned několik: jednak měl tento útvar svůj vlastní, od Služby pro dohled nad primitivními planetami oddělený rozpočet, služební postup zde byl rychlejší a hlavně - jeho příslušníci nemuseli snášet útoky komise pro nevměšování.

Generál vzal svého agenta pod paži:

"Oba si potřebujeme vypít skleničku. Pojd'te, zajdeme ke mě."

Na chodníku chvíli pozorovali hustý provoz. Pravoúhlé ulice se táhly do nedohledna, lemovány domy šplhajícími až do mraků. Newyorská aglomerace se za staletí rozrostla na stovky kilometrů.

"Nebude snadné sehnat taxíka," zavrčel Khov.

Mark na okamžik zavřel oči.

"Rayi, přijed' pro mě transvozidlem!"

Khov se usmál.

"Zapomínám, že s vaším androidem komunikujete pomocí telepatie. To je opravdu praktické!"

Mark měl to štěstí, že během jedné z předešlých výprav potkal zvláštní rostlinné společenství, které dokázalo rozvinout jeho přirozené telepatické schopnosti.

Ani ne za dvě minuty zastavilo před budovou luxusní sportovní transvozidlo. Khov hvíznul.

"Pěkná kára!"

"To je jeden z rozmarů, který si díky své finanční situaci mohou dopřát."

Za volantem seděl Ray. Podobnost androidů s člověkem byla opravdu neuvěřitelná. Díky ní mohli tito roboti doprovázet agenty Služby na primitivní planety, aniž by upoutávali pozornost domorodců. Jejich úkolem bylo zaznamenat vše, co během mise viděli a slyšeli. Dokumenty, které přivázely na Zemi, pak skupiny specialistů pečlivě studovaly s cílem zjistit, jakého pokroku obyvatelé primitivních planet za padesát let dosáhli.

Generál bydlel v elegantním bytě nedaleko budovy S.D.P.P.

"Pojd'te dál, moje žena je zřejmě v nějakém klubu..."

Otevřel skříň, vyndal láhev whisky a rychle nalil dvě skleničky.

"Napijte se, Stone, to vám uvolní nervy."

Oba muži mlčky vychutnávali ostrou chuť alkoholu. Khov dopil a řekl:

"Admirál vám radí dobře. Ze všeho nejdřív si udělejte prázdniny. Vyjed'te si někde s vaší přítelkyní Elzou Swensonovou..."

Markův intimní vztah k Elze, mladé miliardářce, kterou poznal za pohnutých okolností a zachránil jí život, byl všeobecně znám. Starala se v současné době dokonce i o správu jeho majetku.

Khov nalil další skleničku a tlumeným hlasem pokračoval:

"Rozumím vám a vím lépe než kdokoliv jiný, co cítíte. Když jsem byl poručíkem, slíznul jsem trest za podobnou chybu jako byla ta vaše. Dostal jsem šest měsíců. A byly to dost dlouhé měsíce, protože jsem neměl žádný příjem. Moje žena Táňa naštěstí našla práci. Nejméně desetkrát jsem v té době napsal dopis, ve kterém jsem sám podával demisi. Různé společnosti mě zahrnovaly lákavými nabídkami. Víte sám, že specialisté z S.D.P.P. jsou vyhledávanými odborníky pro nově kolonizované oblasti. Pokaždé to však byla moje žena, kdo mi nakonec zabránil v opuštění Služby. Věděla, jak moc mi na mé práci záleží. A vy jste ze stejného těsta."

Marka dojala upřímnost, s jako mu generál svěřil svou trpkou životní zkušenost. A věděl, že jeho představený má pravdu. Když před časem nečekaně zbohatl, vyžádal si dovolenou a tři měsíce zkoušel vést život pracháče. K smrti ho to nudilo. Byl štěstím bez sebe, když mohl zase odjet na výpravu. Khov pokračoval:

"Jeďte k moři, na hory, vyjděte si kamkoli, pozvěte přátele a vraťte se za měsíc. Myslím, že bych mohl u prezidenta vymoci snížení vašeho trestu. Než se mi to podaří, můžete zatím cvičit roboty."

"Děkuji vám, generále, poslechnu vás."

2

Cestou od Khova dal Ray průchod své špatné náladě:

"Cítím se vinen, měl jsem tenkrát záběry z boje zcenzurovat. Moc mě to mrzí."

Marka jeho projev citlivosti nijak nepřekvapil. Přestože android nemůže běžně jednat jinak, než jak je naprogramován kybernetiky, v Rayově případě to neplatilo. Během společných výprav se mezi Markem a jeho robotem vyvinuly velmi blízké vztahy. Nejen protože, že Ray byl jako jeden z mála robotů vybaven psychickým zesilovačem, ale i díky jisté nezávislosti, která mu během let umožnila experimentovat s lidskými city. Pokud jde o Marka, hrál v tom značnou roli.

"Vím, že jsi můj nejlepší přítel."

"Měl bys přijít na jiné myšlenky. Elza tu sice není, ale i tak bychom si mohli někam vyjít. Na naší poslední dovolené jsem poznal dvě zajímavé dívky, které by nás rády pozvaly..."

Ray už poznal přátelství, nenávisť i pomstu. Zřejmě i v takových citech jako je láska se mu dařilo velmi dobře orientovat.

"Ne, dnes večer ne. Musím si rozmyslet, jak si zorganizovat ty vynucené prázdniny."

Mark bydlel v luxusním bytě v posledním patře moderního mrakodrapu. Otevřel dveře a strnul na prahu. V jeho oblíbeném křesle vedle nízkého stolku seděla nádherná mladá žena. Mohlo jí být okolo pětadvaceti let. Měla na sobě červené, přiléhavé šaty jednoduchého střihu, s výstřihem, který příliš nezakrýval její řadra. Měla štíhlou a pěkně formovanou postavu, jemnou, pravidelnou tvář lemovaly světlé, krátce střižené vlasy. Otočila se a úsměv jí odhalil bělostné zuby.

"Dobrý večer, kapitáne Stone, už na vás čekám."

Měla teplý a podmanivý hlas.

"Jak jste se sem dostala?" vyhrkl Mark.

"Řekla bych, že dveřmi."

"Kdo jste?"

"Moje jméno vám nic neřekne. Říkejte mi třeba Sylvia, jestli chcete. Máme společnou přítelkyni a ta mi poradila, abych se na vás obrátila."

"A která to je?" naléhal netrpělivě Mark.

Neznámá mávla štíhlou rukou.

"To vám řeknu později. Vím o nepříjemnostech, které vás dnes odpoledne potkaly."

"Novinky se šíří rychle!"

"Je to sice nespravedlivé, ale vy teď máte díky tomu trestu spoustu volného času. Rádi bychom vás svěřili určitý úkol."

Mark se jí s údivem zahleděl do očí. Byly velmi modré.

"Přáli bychom si, abyste prozkoumal jednu primitivní planetu."

"Kterou?"

"Místní ji nazývají Tarak."

Mark sraštil obočí, ale žena rychle pokračovala:

"Je zbytečné pátrat v paměti - neznáte ji. Pozemská unie ji ještě neobjevila."

Usmála se záhadným úsměvem a ukázala na dvě skleničky na nízkém stolku.

"Proč si nesednete? Klidně se napijte, je to vaše oblíbená whisky."

Ta tedy věděla věci! Marka to až popudilo, ale sedl si do křesla a uchopil sklenku.

"Vidím, že jste vypátrali novou teramorfní planetu a chcete provést geologický průzkum, aby bylo jasné, jaké má přírodní bohatství. Budete tam drancovat do té doby, než ji Pozemská Unie prohlásí za zakázanou oblast."

Na tváři návštěvnice se objevil nelíčený údiv.

"To ne! Víme o přírodních zdrojích na Taraku dost a za moc nestojí. Nás zajímá průzkum civilizace."

"Jakého je typu? Neolitická, bronzového věku?"

"Řekněme začátek středověku. A to je přesně vaše specializace, ne? Chceme po vás, abyste podnikl stejnou výpravu, jako před nedávnem pro S.D.P.P.," trochu zaváhala a dodala: "Ale tentokrát můžete nechat promluvit své srdce."

"Proč se tam nevypravíte vy nebo vaši přátelé?"

Znovu krátce zaváhala:

"Nejsme odborníci a mohli bychom se dopustit chyb. Chceme toho nejlepšího specialistu a tím jste vy. Přijímáte?"

Kapitán zavrtěl odmítavě hlavou.

"Těší mě vaše mínění o mých schopnostech, ale nemohu než odmítnout."

A než mohla neznámá začít protestovat, pokračoval:

"A i kdybych chtěl, nebyl bych schopen vám pomoci. Při takové výpravě nelze improvizovat. Je zapotřebí důkladná dokumentace, náročné vybavení a hlavně kvalitní, spolehlivý astronef. Ty, co se dají vypůjčit, jsou spíš turistické jachty, které mohou přistávat jen na velmi dobře vybavených astroportech v civilizovaných oblastech."

Sylvia se pobaveně usmála a vypadala přitom ještě přitažlivěji.

"Na tyto detaily jsme samozřejmě mysleli. Na astroportu na vás jeden koráb čeká. Je stejný jako ty z S.D.P.P. ten váš se myslím jmenoval Neptun. Abychom zůstali ve sluneční soustavě, pojmenovali jsme ho Merkur." Zřejmě se dobře bavila, ale pak zvažněla. "Jen jsme provedli pár úprav, které se vám, doufám, budou líbit. Astronef je zaregistrován na vaše jméno. Na palubě naleznete veškeré přístrojové vybavení, jaké potřebujete. Je dokonalejší, než má Neptun. Do psychických induktorů byly vloženy paměťové krystaly, které vás seznámí s jazykem a historií Taraku až do posledních let. Co se tam děje nyní - nevíme. Stejný program je připraven pro Raye."

Ta propracovanost přípravy Marka omráčila, ale přesto ještě váhal.

"Nevím, proč bych se pouštěl do takového dobrodružství. Pobyt na primitivní planetě není procházka zábavním parkem, rizika jsou tu vždy obrovská. Jestli o tom pochybujete, zajděte si do dvorany S.D.P.P., kde visí seznam agentů služby, kteří zahynuli - je jich tam požehnaně."

Oči neznámé ženy posmutněly.

"Jsme si toho vědomi a přesto jsme se na vás obrátili. Jestliže uspějete - pak dostanete, co budete chtít."

"Co budu chtít? Třeba milión dolsů?"

"Budete je mít."

Napřáhla Markovi ruku a on ji uchopil.

"Jaké mi dáte záruky?"

Ta otázka mladou ženu zaskočila.

"No přece... moje slovo."

"To v obchodě velkou váhu nemá," rozesmál se Mark, "ale já se s tím spokojím," rozhodl se náhle a stiskl její ruku.

"Řekla jste všechno, co jsem potřeboval vědět?"

"Přijímáte?"

"Nechte mi ještě pár hodin na rozmyšlenou. Dáte si ještě jednu skleničku?"

"Ne, děkuji. Nashledanou zítra."

"Mohu vás někde vyhledat?"

"Ne, spojím se s vámi sama."

Opustila místnost, aniž ji Mark mohl zastavit.

"Rayi, utíkej po únikovém schodišti a sleduj ji. Chtěl bych vědět, kam půjde."

Android okamžitě vyrazil. Mark osaměl, nalil si novou whisky, usrkával a přemýšlel. Kdo jen mohla být tak vetřelkyně? Shodil ze sebe uniformu, kterou si oblékl, než šel před komisi. Po té nepříjemnosti potřeboval koupel, aby se uvolnil. Když vyšel z koupelny oblečen do staré kombinézy, našel Raye u počítače v pracovně.

"Tak kam odsud odešla?"

"Nevím, Marku, zmizela! Byl jsem dole rychleji než výtah a čekal jsem na chodníku. Pak, když jsem jí neviděl vyjít, ptal jsem se dole vrátného. Ale kolem něj prý také nešla. Vypadá to, že se vypařila."

"Ledaže by vyklouzla soukromým parkovištěm..."

"Ale to by musela znát kód."

Mark pokrčil rameny.

"Podařilo se jí sem šikovně vloudit."

"Ptal jsem se počítače na astroportu. Jsi opravdu majitelem astronefu, který přistál přede dvěma dny. Je právoplatně zaregistrován na tvoje jméno a parkovací poplatek je zaplacen na rok dopředu. Tvá krásná přítelkyně nepochybovala, že přijmeš. Ten stroj sám o sobě představuje celé jmění."

Mark přecházel křížem krážem po pokoji a přemýšlel.

"Dnes v noci stejně nebudu moci usnout. Co kdybychom se na ten náš nový majetek šli podívat?"

Ray na něho posměšně pohlédl a řekl: "Jen co sbalím pár věcí, jdu s tebou."

Cesta na astroport jim kvůli husté dopravě trvala víc jak dvě hodiny. Letiště zářilo množstvím světel, kargonefy a astronefy přistávaly a startovaly v pravidelném rytmu.

Mark a Ray zaparkovali transvozidlo v podzemní garáži a nechali se převézt do vyhrazené zóny, kde parkovaly luxusní jachty těch nejbohatších. Merkur z nich byl nejmohutnější.

"Skutečně se podobá našemu starému Neptunu," podotkl Ray.

Vešli do řídicí kabiny. Android zapnul palubní počítač a prověřil postupně systém. Mark mezitím zkoumal vnitřní vybavení. Když se vrátil k robotovi, uslyšel, jak říká:

"Všechno funguje úplně stejně jako na Neptunu. Generátor je na maximu a vyzbrojení je kompletní."

Mark se uvelebil na sedadle druhého pilota. Bylo velmi pohodlné, polštářky automaticky obklopilel křivky jeho těla... Po chvíli ticha řekl:

"Generál má pravdu, je třeba přijít na jiné myšlenky. Proč tenhle nádherný stroj nevyzkoušet?"

"Obával jsem se, že budeš mít chuť to udělat. Ta blondýnka ti učarovala. Vrháš se po hlavě do pochybného dobrodružství a to jsi ještě nenabral síly po předchozí výpravě. Podívej se na sebe do zrcadla, máš ještě tělo samou podlitinu."

"Ale Rayi, jen to trochu obhlédneme."

Android rezignoval, zapnul propulsory a vzdychl. Mark mezitím uvedl do chodu videorádio. Objevil se operátor z kontrolní věže. Byl to důstojník s nepřívětivou tváří.

"Kapitán Stone na astronefu Merkur žádá o povolení vzlétnout."

"Cíl?"

Mark na vteřinu zaváhal.

"Na Venusii," vyhrkl.

Venusie má jako jedna z mála planet v Zemské Unii kouzelné podnebí. Proto na ní byla zřízena zábavní a oddychová střediska pro bohatou klientelu, kasina a promyšleně rafinovaná erotická centra. Každý věděl, že se stala velkou putykou a luxusním bordelem. A protože šlo většinou o samé pochybné zábavy, držel astroport odlety lodí, které tam měly namířeno, v tajnosti.

"Start za čtrnáct minut, jinak byste museli čekat dvě hodiny. Máme tady pravidelné linky."

"Jsme připraveni."

"Povoluji odlet a přeji dobrou zábavu."

Tón jeho hlasu byl rozmrzelý, jako by jim přál, aby tam přišli o všechno své jmění a dostali veškeré známé a neznámé choroby. Merkur se vznesl na oblohu přesně v té vteřině, která mu byla určena.

3

Mark vstoupil ráznými kroky do pilotní kabiny. Na Rayův dotaz odpověděl:

"Cítím se báječně, spal jsem víc jak čtyřicet hodin. Psychický induktor je velmi jemný a rychlý. Byl skvěle sladěn s mými mozkovými vlnami!"

"To je dobře, ale mám pro tebe další překvapení, Marku. Ani ne za půl hodiny se vynoříme ze subprostoru."

"Už?"

"Naše rychlost je o polovinu vyšší než normálně a spotřeba energie je přitom nižší. Podívej se na údaje z počítače!"

"Věřím ti."

"Stačil jsem se seznámit s programem, který pro mě připravili. Informace v něm byly velmi podrobné, ale jsou staré zhruba dvacet let."

"To jsem si při lekcích psychického induktoru také všiml."

"K čemu je té tvé blondýnce nový průzkum?"

"Myslím, že tam došlo k něčemu, o čem nám zapomněla říci."

"To mě právě znepokojuje. Raději bychom se měli vrátit."

"Ale zvědavost nás nutí pokračovat v cestě."

Rayova ústa se roztáhla do velmi lidského úsměšku.

"Právě toho jsem se obával. Podle počítače směřujeme do sektoru galaxie, který nebyl ještě nikdy zkoumán."

Kovový hlas automatického pilota oznámil blížící se přechod ze subprostoru.

"Marku, pozor, po tak rychlém letu může být vymoření opravdu nepříjemné..."

Kapitán si lehl, zavřel oči a očekával obvyklou nevolnost, která s sebou většinou nesla i několikavteřinovou ztrátu vědomí. Tlampač drmolil vteřiny: tři... dvě... jedna... nula. Pocítil kratičkou závrať, ale ta se hned rozplynula. Mark vstal a překvapeně se zahleděl na obrazovku, která zobrazovala vnější prostor.

"Už jsme se vynořili," potvrdil Ray.

"Naši přátelé si opravdu potrpí na pohodlí. Ještě jsem nezažil tak příjemný přechod."

Z počítače začaly vycházet první údaje. Ray shrnoval:

"Pronikli jsme do solárního systému, o němž tě naše krásná návštěvnice již informovala. Slunce velikosti G, o trochu větší než to, které zahřívá naši matičku Zemi. Systém se skládá ze šesti planet a z nich pouze čtvrtá je teramorfní. Ostatní jsou buď pusté nebo žhavé či naopak zmrzlé. Na nich se život nemohl rozvinout."

"Zaměř detektor na to, co má být Tarak."

Na obrazovce se objevila zelenomodrá koule.

"Hmotnost v porovnání se Zemí 0,93, otáčky okolo slunce na elipse, která se téměř blíží kruhu, za 481 dní, rotace kolem vlastní osy za 26 hodin a 14 minut."

Koule se rychle přibližovala. Brzy zaplnila celou obrazovku.

"Oceány pokrývají 77% plochy a způsobují mírné klima. Jsou tam dva hlavní kontinenty, ale člověk se objevil pouze na jednom z nich."

Mark stiskem prstu zamířil teleskop.

"Rozvinutá civilizace se nachází na pravém břehu vnitrozemského moře," upřesnil Ray.

Uprostřed planin a lesů bylo vidět několik shluků obydlí.

"Na jihu jsou nomádské kmeny a některé z nich se již začínají usazovat. Zbytek pevniny je pokrytý hustými lesy a v nich jsou řídké rozsety miniaturní vesničky. Velkou část kontinentu pokrývají hory se zasneženými vrcholky. O hodně dál žijí malé skupinky humanoidů, kteří, jak se zdá, nedosáhli doby železné, dokonce ani bronzové..."

"Pojďme Rayi, uveď loď na oběžnou dráhu okolo planety a začneme s podrobnějšími výzkumy."

"A pak se hned vrátíme na Zemi?" zeptal se android s nadějí v hlase.

"Teď, když už jsme tady, v tomto systému, by bylo hloupé se vrátit, aniž bychom přistáli. Zůstaneme tu jen pár dní, jen abychom dokázali naší krásné Sylvii, že jsme pracovali."

Ray se nespokojeně ušklíbl.

"Právě toho jsem se obával. Pojď se alespoň naobědvat. Kdo ví, kdy se dostaneme k příštímu jídlu."

Po obědě se Mark vysvlékl donaha a pak na sebe začal soukat oděv, který mu robot nachystal.

"Vyrobil jsem ho během cesty podle dokumentace. Předvídal jsem přesně, jaká bude tvoje reakce..."

Kalhoty z hrubého plátna, tunika bez rukávů, kožený kabátec a vysoké boty - tak vypadalo Markovo nové oblečení...

"Tvoje přítelkyně nezapomněla ani na ochranný pás..."

Opasek byl technologický zázrak, užívaný pozemšťany v nebezpečí. Vytvářel okolo těla nositele silové pole, které jej chránilo i před střelami. Proniknout do tohoto pole vyžadovalo energii vyšší, než dokázal vyrobit generátor nositele pásu. Agenti S.D.P.P. však užívali při svých průzkumných výpravách jen slabé intenzity silového pole, aby nebudili zbytečnou pozornost na primitivních planetách. Domorodci by se totiž velmi divili, kdyby viděli, jak se šíp pár centimetrů před cílem zničehonic odrazí a uhne ze svého směru. Při malé intenzitě pole, které bylo navíc elastické, byly pak nárazy nositelem pásu vnímány dost bolestivě. Paradoxní bylo, že ty nejprimitivnější zbraně, jako sekery a palice, byly nejnebezpečnější. A pak také každý náraz spotřeboval určitou část energie a mikrogenerátor instalovaný v pásu nebyl nevyčerpatelný a vybil se. - Mark se tímto vynálezem opásal. Připjal si také široký oboustranný meč a lovecký nůž. Android se oblékl stejně. Váhavě ukázal svému příteli malou laserovou zbraň.

"Neměli bychom ji vzít s sebou?"

"Je to proti předpisům," důrazně mu připomněl Mark.

"Vždyť nejsme na výpravě S.D.P.P.! A mně se zdá, že strkáš hlavu do nějaké léčky. Čím je žena krásnější, tím je pro ní lehčí lhát!"

"Zatím se mi nezdálo, že by v něčem lhala."

"O to horší by mohlo být procitnutí."

"S tebou se nemám čeho bát. Tvůj pravý ukazováček má přece zabudovaný laser a předpokládám, že sis opomenul vymontovat dezintegrátor z předloktí - což je rovněž proti obecným předpisům..."

Ray neměl, co by na to řekl, a tak nastoupili beze slova do modulu. Byl to malý stroj oblého tvaru s průhlednou horní částí. Robot si sedl k řízení. Přemístili se s modulem do přechodové komory, vnější dveře se otevřely a modul obklopený duhově zbarveným mrakem zmizel v prostoru.

"Hlavní město, vybudované na břehu vnitrozemského moře, se jmenuje Miska. Posadíme se před rozbřeskem u jedné maličké vesnice, asi sto kilometrů jižněji. Odsud budeme postupovat k hlavnímu městu přes dvě další aglomerace. Tak získáme poměrně kompletní přehled o území a obyvatelích."

Modul se přiblížil a několikrát oblétl planetu, aby se zbrzdil o horní vrstvy atmosféry.

"Zapni si magnetické pásy, Marku, zapínám zpětný chod."

Kapitán napjal všechny svaly v očekávání obvyklých drtivých pocitů, ale ucítil jen lehký stisk pásů, které ho přidržovaly v křesle.

"Anti-G jsou vylepšené!"

Modul se dostal do hustých mraků a viditelnost byla jen minimální. Mark se neznepokojoval, protože věděl, že u řízení sedí Ray. Android se pomocí infračerveného záření a paprsků X orientoval i v naprosté temnotě.

"Tamhle v lese je mýtina! Tam přistaneme."

"Měj se mnou strpení, Rayi, jsem jenom člověk a vůbec nic ještě nevidím."

Lehký otřes signalizoval, že se dotkli země. Mark se chystal otevřít dveře, ale Ray jej zarazil.

"Zadrž, musíme počkat, než budou vyhodnoceny údaje. Atmosféra na Taraku je sice shodná s pozemskou, ale kdo ví, jestli jsme náhodou nepřistáli v zamořené zóně," podíval se na v šeru slabě zářící obrazovku.

"Dobrá, zdá se, že je vše v pořádku."

Za pár okamžiků na to už Mark šlapal po zemi a dýchal vzduch provoněný lesem. Byl to báječný pocit pro člověka, který žil několik dní v uzavřené atmosféře astronefu.

Modul se po chvilce zdvihl a s tichým svištěním zmizel. Vracel se pomocí automatické pilotáže zpět na Merkur. Byl to vždy pohnutý okamžik, když se jediné pouto s civilizací vzdalovalo. Kdyby došlo na lodi k nějaké nehodě, pak by byli na Taraku uvěznění navždy.

Pomalou začínalo svítat a bylo možné rozeznat siluety vzrostlých stromů, které vztahovaly své větve k nebi.

"Můžeme vyrazit. Do vesnice to máme dobrých dvacet kilometrů. Je mi líto, Marku, že musíš podstoupit tento ranní maraton, ale byla to jediná mýtina, kam šlo posadit modul. Víš, že předpisy vyžadují přistávat daleko od civilizace, aby bylo vyloučeno riziko spatření nějakým domorodým nespavcem."

"Chůze je vynikajícím sportem, propagovaným převážně těmi, kteří sami nechodí... Jdeme!"

"Nezapomeň si nastavit ochranný pás na správnou hladinu. Nevíme, jaká je místní fauna. Nestálo by za to stát se snídaní nějaké šelmy."

4

Mark se ve slunečních paprscích, které pronikaly větvemi, pořádně potil. Už pochodovali čtyři hodiny, protože místy byl les tak hustý, že museli jít oklikou a cesta se tak prodlužovala. Žádného dravce nepotkali. Jen několik velkých ptáků podobných bažantům vylétlo z houští a znepokojeně zakřičelo. Byli zjevně nespokojení, že je někdo vyrušil. V lese rostlo mnoho druhů stromů, připomínaly duby, kaštiny a cedry. Konečně Ray řekl:

"Blíží se konec lesa, ve vesnici si budeš moci odpočinout."

V tom okamžiku Marka udeřil do nosu nepříjemný zápach něčeho spáleného.

"Spálili nám oběd."

Pozemšťané přidali do kroku a bez váhání vykročili z lesa. Asi 500 metrů od nich se objevila samota. Tvořilo ji asi dvacet chýší, postavených z větví a hlíny. Střechu měly doškovou. Přesnější by bylo říci - původně byla došková. V této chvíli všechny příbytky hořely a strašně se z nich kouřilo. Příchozí vyrazili kupředu, protože neviděli nikoho pobíhat kolem, ale brzy hrůzou zůstali stát. Země byla pokrytá mrtvolami. Muži, ženy, děti i zvířata, jedni přes druhé - strašlivým způsobem zmasakrováni. Z první chýše už zbyly jen černé ohořelé zdi. Zuhelnatělá těla v ní visela zkroucená bolestí. Ti nešťastníci byli přivázáni a upálení zaživa.

Markovi se zdvihl žaludek, když překračoval ta zmučená těla.

"Tamhle ta mladá dívka ještě žije," vykřikl Ray a ukázal na v prachu ležící děvče. Sukni měla roztrženou až k bokům a její stehna s krvavými šrámy nepřipouštěla žádnou pochybnost o násilí, které utrpěla. Živůtek na prsou se barvil krví. Mark si k ní sedl a jemně jí nadzdvihl. Zraněná dívka otevřela oči. Když uviděla Markův obličej, začala úpěnlivě naříkat.

"Ničeho se neboj, jsme přátelé, zachráníme tě!"

Ray mezitím dívku prošetřil scannerem a paprsky X a vyslal Markovi telepaticky zprávu.

"Je to velmi špatné. Má zraněnou pravou plíci a slezinu a vnitřně krvácí. Za několik okamžiků zemře."

"Kdo ti to udělal? Kdo tu tak řádl?"

Dívka v agonii škytla a v koutku úst se jí objevila kapička krve. Začala chrčít.

"Vojáci... Královi vojáci..."

Vedlejší chýše se zřítíla a do okolí se rozskočilo tisíc jiskérek. Mark se naklonil nad nešťastnicí, aby ji ochránil před žhavými uhlíky. Dívka jej uchopila za předloktí. Přerývaně ze sebe vyrazila.

"Jděte do Kimby... Varujte hraběte Jaska... Když mě znásilňovali, mluvili o tom... zaútočí na ně... rychle. Prosím..."

Záchvat kašle ji přerušil. Z úst jí vyhrkla jasně červená, zpěněná krev. Zrak se jí zakalil a zorničky rozšířily. Stisk ruky povolil...

Mark položil velmi něžně hlavu mrtvé dívky na zem a zatlačil jí oči. Bylo mu velmi smutno.

"Říkal jsem ti to přece, Hure. Jeden by si myslel, že tu lůzu vyhubil a ona se zatím vylíže, jen co se k ní otočíš zády."

Mark se rychle ohlédl. Asi deset metrů od něho seděli dva muži na zvířatech podobných koním. Ta zvířata se od koní lišila pouze tím, že měla rozeklaná kopyta.

"To vy jste se podíleli na tom masakru?"

Oba jezdci se rozesmáli. Pod koženými kabátci měli oba šedé tuniky s červeným kruhem, prořátným modrým bleskem.

"Zdá se, že jsme svoji práci nedodělali, protože jsi tady ty. Budeme to muset napravit...."

Ten, co právě domluvil, popohnal svého koně a rozjel se se zdviženým mečem. Mark rychle tasil zbraň a odrazil ránu, která mu měla roztržít lebku a ihned sám zaútočil. Přesně mířenou ranou tál muži do slabin. Meč se zabořil dobrou třetinou své délky. Žoldnér vypadl z třmenů a zřítí se na zem. Ale opět se nadzdvihl a z očí mu sršel hněv.

"Vzdejte se, jste zraněný a váš odpor je směšný. Jsem cizí šlechtic a nepřeji si ničí smrt."

Voják nereagoval na důtklivé výzvy svého protivníka a znovu se vrhl do boje, obličej křečovitě stažený nenávistí. Mark sotva kdy dřív poznal někoho, kdo by měl tak zlý a krutý pohled. Několikrát přesně udeřil a sám odrazil údery, když tu se muž s nepřičetným řevem vrhl vpřed... a nabodl se na napřažený meč. S proraženým hrudníkem konečně znehybněl. Z posledních sil se pokusil zdvihnout zbraň, ale rukojeť meče mu vypadla z ruky. Na tváři se mu objevil dětský údiv. Ještě nikdy neviděl, že by se oběť mohla bránit. Pomalu, jako poražený strom, padl do prachu na zem. Ústa se mu zkřivila do poslední nadávky, kterou už ale nemohl vyslovit. Pak znehybněl definitivně.

"Já jsem taky proti zabíjení," řekl smutně Ray a uložil svůj meč do pochvy. "Jsou to fanatici, nemyslí zřejmě na jiné věci, než jak ubližovat a zabíjet. Jestli jsou všichni v téhle zemi jako tihle, pak náš výlet nebude žádná procházka."

"Chyť ty zvířata, rád bych splnil poslední přání té nešťastnice."

Koně se nechali chytit. Byli méně divocí než jejich bývalí pánové.

"Říkala hrabě Jask a Kimba, jestli jsem dobře rozuměl."

"Přesně tak. Kimba je město asi tak padesát kilometrů severně odtud. Máme před sebou kus cesty. Použij své antigravty, Rayi, nebudeš nic vážit a tvůj kůň se méně unaví. Budeme ho moci střídat." Po hodině klusu zvlněnou krajinou přijeli na vyvýšeninu s několika stromy. Uviděli dlouhou řadu jezdců pádit v prachu po cestě.
"Královská armáda má několik set ozbrojených mužů," vyslal Ray zprávu. Mark už chtěl popohnat své zvíře, ale Ray ho zadržel.
"Nemyslím, že bys měl sám zaútočit na celou armádu. Bylo by lepší namířit si to támhle tudy přes pole."

5

Byl začátek léta a noc přicházela až pozdě. Markovi se proto podařilo přijet do Kimby s posledními slunečními paprsky. Na vrcholu kopce se tyčil opevněný, ještě značně primitivní hrad. Měl čtyři rohové věže, z nichž nejvyšší sloužila jako donjon, neboli hlavní věž. Mezi sebou byly spojené zubatými hradbami, vysokými necelých deset metrů. Přes mělký příkop byl položen padací most, který spojoval okolí se vstupní bránou. Kolem kostela stálo asi třicet kamenných, ale hlavně dřevěných a lepenicových domků. Bylo vidět, že rozvoj řemesla je v plenkách.

Hlídka v přílbě, ozbrojená pouze dýkou, zatarasila vstup na zdvihací most.

"Chci mluvit s hrabětem, je to naléhavé."

Muž, který vypadal, že příliš mnoho rozumu nepobral, zahuhlal:

"Nevím, jestli by si pán přál být obtěžován. Přijďte zítra."

"Zítra bude pozdě. Zavolej svého velitele nebo ti rozbiju lebku."

Markův autoritativní tón přinutil muže, aby se zamyslel. Dalo mu to dost práce, ale pak odevzdaně přivolal dalšího strážného.

Po deseti minutách bouřlivé debaty byl Marko konečně zaveden do klenuté místnosti. Úzkými střílnami dopadaly dovnitř poslední záblesky světla.

Hrabě Jask byl podsaditý, urostlý muž s kulatým obličejem a hnědou kšticí. Bylo mu sotva třicet let, ale přesto měl tvář samou vrásku. Seděl v křesle s vysokým opěradlem. Po jeho pravici stála mladá, pěkně rostlá světlavá žena v purpurových šatech. Za ním stálo několik rytířů. Hrabě si přichozího změřil nedůvěřivým pohledem.

"Proč tolik povyku?"

"Jsem rytíř Mark Stone. Dnes ráno jsem projížděl vesnicí ležící dvanáct mil odsud. Byla v plamenech a veškeré obyvatelstvo bylo zmasakrováno."

"Kdo to udělal?" zeptal se ponuře hrabě.

"Muži nosící tuniku s červeným kruhem, který je protať modrým bleskem."

Okolostojící potlačili výkřik.

"Královi muži. Jsi si jist, že to, co tvrdíš, je pravda?"

"Zabil jsem dva opozdilce, kteří přišli plenit v ruinách. Celý den jsem cválal, abych vám mohl tuhle zprávu sdělit. Armáda míří k vašemu hradu a za několik hodin bude u zdí Kimby."

Hrabě se na dlouho zamyslel a pak si zjednal ticho:

"Odkud jsi?"

"Z jedné vesnice, která leží daleko odsud. Můj otec zemřel a po jeho smrti se vlády nad kmenem ujal nejstarší bratr a protože jsme se moc dobře nesnášeli, šel jsem hledat své štěstí jinde."

Příběh vypadal věrohodně a Mark ho mohl vícekrát opakovat. V těchto středověkých společenstvích způsoboval vždy výkon práva prvorozeného syna rozpad rodiny a mladším synům nezbyvalo než zmizet. Východiskem se stával odchod do armády. Bylo to sice nebezpečné, ale jen tak mohli získat slávu a vlastní léno.

"Když jste v tomto kraji poprvé, jak to, že znáte jméno Kimba?"

"Dosud jsem o jeho existenci neměl ani tušení, ale ta nešťastnice v agonii mne prosila, abych vás varoval. Přání umírajícího je svaté a tak jsem poslechl."

Hrabě dlouze a tichým hlasem hovořil ke svým vazalům a pak se otočil k pozemšťanovi: "Děkujeme vám, rytíři Marku, za vaši oddanost."

Šedovlasý rádce s velkou jizvou na tváři namítl:

"Už je pozdě, nemohli bychom počkat se svoláním obyvatel do rána? Královská armáda ještě není na dohled a na noc se beztak zastaví."

"To není tak jisté," zavrčel jeho velitel. "Slyšel jsem, že vloni byl vzat útokem hrad Stor ještě před úsvitem. Začněte ihned zvonit na poplach. Až budou všichni naši lidé uvnitř hradu, spusťte padací mříže v branách a zdvihněte padací most. A zesilte hlídky na hradbách..."

Dva rytíři odběhli splnit rozkaz a hrabě se obrátil k Markovi:

"Trváte stále na tom, že budete bojovat po našem boku?"

"Víc než kdy jindy, pane."

"V tom případě vás беру do služby. Dnes večer s námi povečeříte a pak si po dlouhé jízdě odpočinete."

Mark vstal ještě před svítáním a vyšplhal se po příkrých schodech na hradby. Vyspal se opravdu špatně - na slámě ve velké místnosti, kde už ležely desítky jiných mužů...

Nahoře spatřil svého hostitele obklopeného pěti vazaly. Snažili se proniknout očima noční tmu.

"Hlídky už slyšely dusot koní, ale my stále nic nevidíme."

Náhle se noc rozsvítila. V jediném okamžiku vzplanuly všechny chýše v podhradí a osvětlily temné postavy s pochodněmi.

Obránci hradu hleděli bezmocně na svá hořící obydlí. Po drsných, vousatých tvářích jim stékaly slzy.

V záblescích ohně bylo vidět pohyb dalších stínů. Asi 50 metrů od úpatí hlavní věže byly do země zatlučeny kůly. Znepokojený Mark jich napočítal dvanáct. Vojáci nakladli okolo sloupů otepi klestí. Vysvětlení nedalo na sebe dlouho čekat. V prvních záblescích dne bylo vidět ozbrojence, jak vlečou zajaté muže i ženy.

Zajatci byli přivázáni ke kůlům s rychlostí, která svědčila o tom, že v tom, co právě dělají, mají jejich kati velkou zkušenost. Před každou hranicí se zastavil jeden muž s hořící pochodní. Uběhlo několik minut.

Mark měl nervy napjaté k prasknutí. Pozoroval scénu, která šla k neúprosnému rozřešení.

Zazněl výkřik a na povel všichni vojáci hodili své pochodně na klestí. Suché dřevo okamžitě vzplálo.

Ozval se srdceryvný řev, ale brzy byl zadušen. K nebi se zvedal hustý dým a do nozder přihlížejících začal pronikat děsivý pach spálené lidské kůže.

Mark byl zsinálý hrůzou.

"Proč tolik krutosti?"

Hrabě svěsil hlavu. Byl velmi bledý a na čele se mu perlil pot. Pak řekl:

"Nevím. Až dosud jednal král ve všech záležitostech moudře. Každoročně jsme obnovovali svoji věnost k němu a žili jsme v míru. Je to mu dva roky, co byl starý král Renko nahrazen králem Nosferem. Nic jsme o něm nevěděli. O jeho korunovaci jsme se dozvěděli až od poslů. Podle zpráv, které k nám pronikly, využil Nosfer prvního roku své vlády k upevnění moci v zemi. Neváhal při tom vyhladit některé vesnice. Pak zaútočil na hrad Stor. Bez nějakého zjevného důvodu. Pevnost byla zničena, přestože baron platil poplatky a složil přísahu věnosti. Přežilo jen několik málo lidí."

Hluk dole pod hradbami ustal. Z hranic už zbylo jen rudě žhnoucí spáleniště, které vydávalo odporný puch.

"Před pěti měsíci jsem vyslal ke králi posly. Tři z nich byli zabiti a čtvrtý se vrátil oslepený, pravou ruku uťatou v zápěstí a s vyrvaným jazykem. Ten nešťastník zemřel několik dní po svém návratu."

"Proč jste se nespojili s dalšími vládci, abyste společně mohli vzdorovat králi a bránit svá území?"

Šlechtic pokrčil rameny.

"Ti všichni si žárlivě střeží svoji nezávislost a mezi sebou se příliš nesnášejí. Těžkosti druhých je nezajímají... Až do chvíle, kdy se neštěstí obrátí k nim."

Situace dole se zatím změnila. Ozývalo se trubení, vojáci se začali formovat do šiků a chystali dlouhé žebříky.

"Musíme zaujmout obranné pozice," rozhodl hrabě. Pak ukázal na rytíře se zjizvenou tváří.

"Sire Marku, budete sekudovat baronu Thorkovi při obraně severních hradeb. Jsou trochu nižší a ležení nepřitele je přímo naproti. Je nebezpečí, že odsud bude veden nejmohutnější útok. Ať vás Bůh ochraňuje, přátelé!"

Ray vyslal Markovi telepaticky zprávu:

"Takové prosby On slyší už pěknou dobu, musí Ho už nudit. Nezapomeň si zesílit ochranu!"

Mark to měl právě v úmyslu udělat. Položil ruku na malou kovovou hvězdici na svém opasku, která sloužila k nastavení intenzity silového pole. S překvapením však zjistil, že ochrana je již na správnou intenzitu nastavena. Ale byl si přece jist, že s ní ještě nemanipuloval. Jen myslel na to, že ji zvýší a už cítil, jak se hvězdice sama otáčí pod jeho prsty.

"To je zajímavé. Naši přátelé přidali na můj ochranný opasek psychické ovládní."

"Museli vědět, jak jsi nedbalý. Škoda jen, že tě takhle nemohu kontrolovat i já sám," řekl Ray.

Na hradbách stálo asi 40 lidí. Ozbrojených vojáků však byla sotva polovina. Ostatní byli vesničané s sekýrami a pikami.

Baron sledoval s obavami postup nepřátelských šiků.

"Je jich mnoho a mají hodně žebříků."

Náhle všechno ztichlo. Králové gardy se zastavily.

"Na co čekají, proč nezaútočí?"

"Nemají nejmenší důvod, proč spěchat. Jsou si jisti svým vítězstvím."

Rayovo tvrzení bylo bohužel pravdivé. Mohla to být pouze otázka dní, možná hodin. Náhle však zazněl ránem opět hlas trubky. Náraz bylo proti zdem vztyčeno dvacet žebříků. Vojáci po nich mrštně šplhali vzhůru. První už byli na cimbuří.

Jeden z nich se objevil proti Markovi. Rána mečem jej srazila zpět, ale jeho místo zaujal ihned jiný voják.

Šikovně odrazil štítem útok pozemšťana a položil nohu na ochoz. Ale jeho úspěch měl krátké trvání.

Mark mu prot'al hrdlo. Muž se skulil nazpátek a srazil v pádu dalšího vojáka.

Ray na to šel jinak - uchopil žebřík s hroznem útočníků a překlopil jej. Totéž udělal s dalšími dvěma žebříky a to obránce hradu povzbudilo. Asi deset královských vojáků však přesto vylezlo na hradby.

Bylo třeba bránit cimbuří, kam se útočníci vrhali.

"Rayi, pomoz mi, jestli je nezatláčíme, je všechno ztracené."

Mark se vrhal prudce vpřed, bil kolem sebe bez přestání. Dva další vetřelci se zřítili, smrtelně zranění, z hradeb. Třetího potkal stejný osud o několik vteřin později.

V tu chvíli pocítil pozemšťan prudký úder do hrudi, který mu vyrazil dech. Útočník, překvapen tím, že ho vidí ještě naživu, chtěl vzápětí zaútočit znovu. Ale už mu na to nezbyl čas. Ray mu jednou ranou ut'al hlavu a pak shodil s obrovskou silou tři muže z hradeb. Přiskočil k žebříku, kde se tlačili útočníci, uchopil tyče, které přesahovaly na cimbuří a mocným tahem odtrhl stojiny jednu od druhé. Žebřík se rozlomil a všichni, co se na něm právě tlačili, popadali do příkopu. Jen málokterý z nich se mohl ještě zdvihnout.

Mark pospíchal na pomoc baronu Thorkovi, kterého ohrožovalo pět protivníků. Tři z nich se zřítili, aniž věděli, odkud přišla rána, která je usmrtila. Čtvrtý se snažil čelit útokům, první ránu směřující na hlavu odrazil, ale pozemšťan ho vzápětí zasáhl do prsou. Baron se zbavil posledního a oddechl si. Tvář měl brunátnou únavou.

"Děkuji pane, Vaše pomoc byla velmi cenná."

Nemohl však pokračovat, protože se na cimbuří drali další útočníci. Znovu vzplál nelítostný, vyčerpávající boj. Královské vojáky ztráty a útrapy neodradily. Další a další šplhali po žebřících vzhůru. Vždy, když se podařilo nějaký žebřík shodit, našel se někdo, kdo ho znovu postavil a pokračoval ve zteči.

Mark rychle dýchal, srdce mu nepravidelně tlouklo a cítil, že meč je čím dál tím těžší. Svaly ho bolely únavou a reagovaly pomaleji.

Ray si únavy svého přítele všiml a zintenzívnil vlastní úsilí. Z ruky jednoho umírajícího vzal sekýru a tloukl okolo sebe, vlevo, vpravo a pokaždé shodil jednoho protivníka.

Úzký ochoz věže byl pokryt tolika zakrvácenými těly, že živí museli šlapat po mrtvých.

Mark se bil jako v nějakém červeném oparu. Ztratil pojem o čase. Posedla ho jediná myšlenka... tlouci... bít okolo sebe. V jednu chvíli pocítil na hrudi bolest, ale pak tlak útočníků zeslábl. Pozemšťan si třesoucí se rukou utřel čelo orosené potem. Útok končil. Nepřítel se stahoval, odnášel žebříky a pod zdmi hradu nechal ležet své mrtvé a zraněné, kteří se nemohli zvednout.

Ray vyslal příteli zprávu:

"Příliš se vystavuješ nebezpečí: Jak si teď zvýšíš výkonnost ochrany? Podle těch ran, co jsi utržil, zůstal pásu sotva poloviční účinnost. Ukaž, prověřím to..."

Jeho výraz překvapení byl úplně lidský.

"To je zajímavé, rezerva energie je téměř nedotčená. Tvá světlovlasá přítelkyně ti dala pás se zesíleným generátorem. Nevěděl jsem, že něco takového existuje... No, ale to není důvod, aby se to zneužívalo." Útok skončil i na ostatních hradbách. Baron Thork sotva popadal dech. Skutečnost nebyla povzbuzující. Víc než polovina obránců byla mrtvá nebo vážně zraněná. Naděje, že by přežili nový útok, byla slabá. Thork pospíšil k Markovi.

"Sire Marku, vy a váš sluha jste byli neuvěřitelně stateční. Nikdy jsem neviděl nikoho bít se s takovým zápalem. Bez vás bychom útočníky nezastavili..."

"Bohužel jich je mnoho a vaši muži jsou už pořádně vyčerpaní."

"Naši nepřátelé taky," protestoval baron, "utrpěli těžké ztráty. Podívejte se na všechna ta těla tady a dole pod hradbami."

Ray, který pozoroval nepřátelské pole, vyslal telepaticky:

"Asi dvacet procent ztrát. Jsou ještě čtyřikrát početnější než obránci. Druhému útoku již nestačíme čelit. Měli bychom myslet na to, jak se nenápadně vytrazit."

"Skvělý nápad. Zapomínáš, že hrad je obklíčen. Před setměním se nedá nic podniknout. Doufejme, že naši přátelé do té doby odolají."

Příchod hraběte rozhovor přerušil. V jeho tváři bylo vidět, co právě prožil. Starostlivé vrásky mu zkrabatily čelo, když zjistil, v jaké stavu jsou jeho muži. Ti, co přežili, byli vyčerpaní a samá krev. Hrabě pohlédl pod cimbuří a byl překvapen množstvím těl ležících v prachu.

"Z dálky jsem viděl, že čelíte největšímu útoku, ale nemyslel jsem, že dosáhl takové krutosti. Králové gardy jsou bezduché stroje. K smrti se chovají netečně. Ať k vlastní nebo k smrti těch druhých. Vidíte, ani se nesnaží posbírat své raněné!"

Skutečně - bolestný křik a agonické chrčení stoupalo až nahoru k hradbám.

Hrabě dal pokyn sloužícím a ti začali nosit velké džbány s lehkým pivem, muži odnášeli z ochozů mrtvé a raněné. Mark hltavě vypil kalich, který mu podala jedna dívka.

"Sire Marku," začal opět hrabě, "velmi jste nám pomohl. Dá Bůh, že se Vám budu moci odvděčit."

"Máte nějaké rezervy? Budeme potřebovat posily."

"Pošlu sem deset mužů, kteří byli na východních hradbách. To je vše, co pro vás mohu udělat. Počítám s vaší statečností."

6

"Přicházejí!"

Klid zbraní byl jen kratičký. Královské oddíly se znovu zformovaly do útvarů, v rukou připravené žebříky. Bez ohledu na prožitou pohromu útočníci nelenili a znovu vypochovali ke hradbám.

Začal útok, nelítostný, krutý. Mark a Ray bojovali bez oddechu, přispěchali vždy na to nejohroženější místo, převrhávali žebříky a shazovali vetřelce přes hradby.

Markovi se zdálo, že žebříků ubývá, ačkoliv útočníci se šplhali nahoru stále stejně odhodlaně. Žádný z královských vojáků však nevydržel na ochozu dlouho.

K uším pozemšťanů dolehlo volání barona Thorka:

"Sire Marku, hlavní útok už nesměruje na nás, ale na hlavní věž. Naši nepřátelé pobíjejí strážu bojující po boku hraběte. Jděte jim na pomoc. Musím to tu se svými muži zvládnout sám."

Baronův postřeh byl bohužel správný. Četné uniformy s červeným terčem se už tlačily na vrcholku hlavní věže. Mark s Rayem, který jej doprovázel jako stín, seběhl po úzkém schodišti na dvůr a přelétl ho jako blesk. Ray zabručel:

"Ani ne za hodinu se nepřítel zmocní hradu."

"Když se nám podaří doběhnout k hlavní věži, vydržíme ještě do setmění. Pak ti slibuji, že ve vši tajnosti a rychle zmizíme."

Pozemšťané dorazili ke dveřím ve stejný okamžik jako několik uprchlíků z východních hradeb. Mark je zarazil a přikázal jim hlasem, který nepřipouštěl odmluvy.

"Shromážděte se a všechny své druhy zavolejte sem. Jakmile se nepřítel dostane na dvůr, zavřete vrata a zabarikádujte se."

Mark s Rayem vnikli do velké místnosti spoře osvětlené úzkými střílnami. Vedlo z ní točité schodiště do

prvního poschodí. Vzduchem se rozléhal křik a třeskot křížených zbraní. Už od prvního odpočívadla narážel Mark na ustupující vojáky. Dostal se do víru a nemohl se hnout. Spolubojovníci i nepřátelé se tlačili, škrtili se navzájem, protože neměli místo na to, aby použili své meče. Pozemšťan cestou zabil dva královské gardisty.

Vtom spatřil hraběte se zakrváceným ramenem.

"Shromážděte se v dolní místnosti," křičel Mark na obránce.

Uprchlíci se už tlačili dole u schodiště. Jakmile uviděl hrabě Marka, vykřikl: "Hraběnka... moje žena... její komnaty... támhle v chodbě... zachraňte ji!"

Královští vojáci už zneškodnili poslední obránce a s triumfálním křikem vbíhali na odpočívadlo. Jejich vítězství však mělo je krátké trvání. Brzy se vítězný křik změnil na agonické chroptění.

Ray zasáhl velmi energicky. Útočníci se začali překotně stahovat. Vznikalo jakési vlnění. Ti z horních podlaží tlačili silně dolů, protože seshora přibývali další a chtěli postupovat v útoku. Úzké schodiště umožňovalo průchod jen dvěma mužům zároveň a to ještě ztěž.

Ray se řádně rozkročil a bil se oběma rukama. Jeho meč rozt'al hrud', jeho sekera rozrazila hlavu... šest těl brzy zatarasilo cestu novým útočníkům.

"Vydrž Rayi, jdu pro hraběnku."

"Pospěš si, dlouho to nevydržím."

Mark běžel chodbou a cestou otevíral všechny dveře. Až poslední byly ty pravé. Byla to místnost obložená koberci a v ní velká postel s baldachýnem. Odehrávala se právě divoká scéna. Hraběnka ležela s roztrženými šaty na posteli, dva žoldnéři ji drželi ruce a třetí se snažil vniknout mezi její stehna. Obličej měl celý naběhlý a vyrážel neartikulované zvuky. Nebylo pochyb, že by za pár vteřin dosáhl svého, ale zemřel, aniž se mu to podařilo. Markův meč mu prot'al šíji. Druzí dva neměli ani čas se ostavit na odpor. Jeden se svalil s hrdlem otevřeným jediným máchnutím nože, druhý s proraženou lebkou. Mark pomohl mladé ženě vstát.

Ta byla celá zsinalá, vlasy rozčuchané, obličej usazený. Mezi dvěma vzlyky se pokusila o úsměv.

"Děkuji vám, pane, takovou hanbu bych nepřežila."

"Pojďte rychle, nepřítel se již zmocnil téměř celého hradu."

Pozemšťan se rozběhl chodbou a táhl za sebou hraběnku. Ray stále odrážel útočníky. Byl od hlavy až po paty samá krev. Mark ho zavolal:

"Musíš ještě několik minut vydržet."

"To bude těžké. Brzy bude nad mé síly samotná váha mrtvol."

Mark chvíli váhal a pak nařídil:

"Použij dezintegrátor. Zničí schodiště a my se budeme moci vytrazit. Jinak nevím, jak bychom unikli."

Odvedl mladou šlechtičnu stranou, aby neviděla světle fialový záblesk, který androidovi vyšlehne z předloktí. Celé schodiště až do druhého patra zábleskem zmizelo, jako by ho spolkla obrovská tlama a s ním všichni živí i mrtví vojáci, kteří se na něm tlačili.

Ve velkém přízemním sále obklopovalo hraběte sotva dvacet vojáků. Když spatřil svoji ženu, zachmuřená tvář se mu rozjasnila.

"Rychle," zvolal, "utečme do knihovny."

Duté údery otřásaly dveřmi hlavní věže. Bylo jasné, že křídla dveří dlouho odolávat nevydrží.

Hrabě je vedl do klenuté místnosti, kde v policích na stěnách ležely staré, svázané pergameny.

"Škoda, že takové skvosty budou zničeny," vzdychl.

Jakmile byly za posledním příchozím zataraseny dveře, zamířil hrabě k obrovskému krbu, která se táhla po celé zadní stěně. Zatáhl za ozdobu vytesanou na jeho římse. Zadní stěna, zčernalá ohněm, se s tichým zavrzáním odklopila a odhalila tajemný otvor.

"Pojďte, přátelé, před takovým množstvím nepřátel nezbyvá než utéci."

Sám šel příkladem a první vstoupil otevřeným otvorem na schodiště.

"Sestupujte potichu," nabádal ostatní.

Mark a Ray vlezli do krbu jako poslední. Otvor byl tak malý, že je přinutil se sehnout. Jakmile byli uvnitř, jejich hostitel zatáhl za šňůru. Díky důmyslné spleti kladek a závaží se dveře přehouply zpět. Tma byla teď úplná. Vyskočilo několik jiskřiček. Hrabě vykřesal oheň a zapálil dlouho svíčku.

"Půjdu v čele a ukážu vám cestu."

Schodiště mělo třicet schodů a vedlo na malou stíněnou plošinu. Ve vzduchu ležel těžký pach plísně. Malá skupinka vedená hrabětem prošla tápajíc a klopýtajíc asi tři sta metrů.

Chodba ústila do jeskyně, kde tekla podzemní řeka. Místy bylo vidět rozměrné stalagtity a stalagmity, které zde rostly tisíce let.

Žizniví muži se hltavě vrhli na ledovou vodu.

"Když půjdeme podél vody," řekl hrabě, "dostaneme se na čerstvý vzduch asi tak pět set metrů od hradu. Ale myslím si, že bude bezpečnější počkat na tmě. Zatím si můžeme odpočinout."

Všichni, co přežili, teď padli na zem. Boj je zcela vyčerpal. Rysy měli poznamenané porážkou a neštěstím ze ztráty příbuzných a přátel.

Mark se za slabého svitu svíčky zavěšené na stalagmitu sklonil k říčce a začal si smývat krev z nohou a z obličeje. Mdlý pach, který z krve vycházel mu zdvihal žaludek.

Chladná voda Marka osvěžila. Ray zatím provedl stejnou očistu - také ji potřeboval. Když se domyli, začal Mark hledat nějaké trochu pohodlnější místo, kde by se uložil. Jeho rozbolavělé svaly žádaly odpočinek.

"Sire Marku," šeptal mu hrabě do ucha, "musím vám poděkovat, moje žena mi vyprávěla, jak jste ji zachránil život a čest..."

Markovi vstoupila do neuronů Rayova škodolibá myšlenka:

"Když už ti lidé přestanou klást čest na ona místa v ženské anatomii?"

"Myslím, že jsme oba měli štěstí. Ten tajný východ byl požehnáním. Bez něj bychom už byli dávno mrtví."

Vévoda se zachmuřil a nostalgicky pronesl:

Když můj pradědeček stavě tento hrad, objevil jeskyni a podzemní řeku. Chtěl ta místa propojit, aby měl jistotu, že nikdy nezůstane v době dlouhého obléhání bez vody, zvláště v létě, kdy se studny vyprázdňují.

On hrad vystavěl a já jsem vše ztratil."

Potlačil povzdech; byla to srdceryvná obžaloba.

"Král nebude vítězit donekonečna. Vybudujete vaše sídlo znovu a ještě větší a pevnější. Vaši přátelé vám pomohou."

"Netroufám si na to teď ani pomyslet."

"Víte už kam se uchýlíte na tuto noc?"

"Myslel jsem, že zůstaneme v naší zřícenině, pokud nepřítel odtáhne, ale tam zahyneme hladu, protože veškerá úroda bude vyrabovaná nebo zničená. A navíc v tak malém počtu bychom byli snadnou kořistí pro první hlídku, která by jela kolem."

"Proč se neschovat do lesa? Zvěře je tam hojnost a budeme ochráněni před nenadálým útokem."

"Myslel jsem na to. Kdo ví, možná narazíme na vesničany, kterým se podařilo uniknout královským vojákům."

7

Mark se vynořil z vody a doplaval na břeh. Řeka vyvěrala z hory a tvořila malý sifon, který šlo snadno proplavat, pokud byl člověk alespoň průměrným plavcem. Ale ne všichni lidé z této skupiny uměli plavat. Ray jim pomohl se ponořit a přeplaval s nimi úzký vstup. Vedle pozemšťana se vynořil nějaký člověk, kašlal, plival a potlačoval nadávky. Mark jej energicky vytáhl na břeh.

"Buďte zticha, prosím vás. Nepřítel vás nemusí slyšet."

"Jeden po druhém s uprchlými vynořovali a postupně se seskupili vedle Marka. Po ledové koupeli bylo na teplém vzduchu velmi příjemně. Každý se snažil usušit jak uměl.

Hrabě se vynořil, ale odmítl Markovu pomoc. Zůstal ve vodě a pozoroval černou hladinu. Oddychl si, až když uviděl vyplavat svoji ženu podpíranou Rayem.

"Už jsme poslední," vyslal Ray. "Jsou nějaké problémy?"

"Žádné. Co říká tvoje topografická paměť, Rayi? Jak daleko jsme od lesa?"

"Čtyři míle."

"To máme před sebou pořádný pochod, jestli chceme dorazit do lesa před rozedněním."

"V tom stavu, v jakém se nacházejí, tam nikdy nedojdou."

"To si taky myslím. Musíme najít nějaké řešení."

Psychická výměna trvala asi tři vteřiny. Malá skupinka se pomalu připravovala k odchodu. Noční temnotou probleskovalo pár bledých hvězd.

Na Taraku svítil jen bledý měsíc, ale ten ještě ani nevyšel.

"Jděte v tichosti tímto směrem. Já se svým sluhou vás za chvíli doženeme."

Markův návrh hraběte překvapil, musil proto přidat vysvětlení.

"Pokusíme se jim ukrást nějaké koně, mohli bychom je potřebovat."

"Ať vás Bůh ochraňuje!"

Ray zdvihl oči v sloup: "Už zase!"

Na horizontě se objevilo načervenalé světlo. Hrad Kimba byl v jednom ohni. Mark a Ray se nechali vést světlem požáru. Po deseti minutách klopýtavé chůze dorazili do blízkosti zničené vesnice. Oba přátelé se položili na zem a pozorovali okolí. Výkřiky radosti, bolesti, sténání - to vše bylo slyšet z prostranství před hradem. Nebylo pochyb, že vítězové ještě mučí své zajatce. Ray ukázal na skupinu koní uvázaných na jedné dlouhé šňůře ve tmě.

"Tady je to, co hledáme."

"Budou mít určitě rozestavěné stráže. Tiše je zneškodni a pak polož ke každému stanu zápalný granát."

To vnese zmatek do jejich řad a budou si tak moci vysvětlit útěk koní."

"Zůstaň tady a zkontroluj si nastavení ochranného opasku... Nerad tě nechávám samotného!"

"Ty jsi jako moje vlastní máma... Dejme se do práce."

Ray vklouzl do tmy. Uběhlo několik minut. Mark pozoroval tmu, nervy napjaté k prasknutí. Čekal každým okamžikem vyhlášení poplachu. Vtom zaslechl docela blízko šramot. Vyskočil, sáhl po meči, ale uklidnil se, když uviděl, že je to Ray.

"Měli tam tři hlídky. Byl jsem nucen je zabít. Ostatní vojáci jsou u rozvalin a dívají se na agónii zajatců. Je to strašné! Pojd' Marku, koně jsou támhle. Granáty za čtyři minuty vybuchnou."

Byly to malé, asi 2 cm veliké kuličky s obrovskou výhřevností. Ray jich měl vždy v zásobě dostatek, schovával je v dutině svého pravého stehna.

Zvířata byla po 30 kusech svázána do skupin provazem. Mark jednu skupinu koní přidržel a tu druhou Ray odvázel. Koně se rozprchli do všech stran.

Android nasedl na jednoho koně, druhého přidržel pro svého přítele. Štěstí, že královští vojáci si nedali práci s odsedláním, pomyslel si. V ten okamžik osvítila stany řada záblesků. Rozbušky byly dobře načasovány a vybuchly všechny současně. Mark pobídl koně, Ray vyrazil hned za ním a táhl na provaze ostatní zvířata.

Za pozemšťany se ozýval vztekly povyk, který přehlušil bolestivé výkřiky zajatců. Odvázaní koně propadli panice a rozutekli se nazdařbůh, podupali vše, co jim stálo v cestě.

× × ×

Hraběnka se ve vlhkých šatech za ranního chladu celá třásla.

"Sire Marku, myslíte si, že tady budeme moci zůstat?"

"Jen pár hodin. Naši nepřátelé teď shánějí koně a my máme trochu času na oddech. Nejpozději zítra budou už určitě sledovat naše stopy. Bylo by lepší zajet hlouběji do lesa."

Jejich rozmluvu poslouchal urostlý muž. Snědý oblečený do ubohé plátěné tuniky, pod kterou se rýsovalo mohutné svalstvo. Za koženým opaskem měl zavěšenou těžkou sekeru.

"Promiňte pane," zasáhl váhavě do hovoru. "Jmenuju se Ovas, jsem jeden z vašich dřevařů. Znáám les dobře. Když půjdeme podél potoka, dorazíme ke kopci, kde je několik jeskyní. Mohli bychom se tam schovat před divokou zvěří a případně se ukrýt, kdyby bylo třeba."

Hrabě se tázavě zahleděl na Marka.

"Myslím, pane, že je to dobrý nápad."

"Výborně. Povedeš nás. Nevíš, kde bychom mohli narazit na nějakou zvěř?"

Dřevař se zjevně ulekl: "Možné by to bylo... někdy... život v lese je těžký... někdy se mohlo stát, že jsem políčil několik pastí..."

Vévoda se zlostně zamračil. Lov je před výsadním právem vrchnosti! Pak ale plácl dřevaře do ramene.

"Pověřuji tě obstaráváním potravy pro naši skupinu. Dej se do toho!"

Když si Mark všiml, že hraběnka se stále chvěje zimou, navrhl:

"Mohli bychom rozdělát oheň, abychom se zahřáli."

"Neriskujeme tím odhalení?"

"Myslím, že ne, pane. Vítr vane dobrým směrem."

Nasbírali suché větve a brzy vzplál oheň. Hraběnka plachým úsměvem poděkovala Markovi a přistoupila k ohni. Ovas nelenil a brzy byl nazpět. V ruce držel čtyři zvířata, která vypadala jako tlustí králíci. Vypukl jásot a nadšení. Zvířata byla rychle stažena, vyvržena a naražena na rožeň.

Když z nich zbyly jen ohlodané kosti, hrabě se zvedl a dal povel k odchodu. Mark jel v čele skupiny spolu s dřevařem, na němž ovšem bylo vidět, že se na koni necítí zrovna nejlíp. Bylo jasné, že jízda není jeho oblíbeným sportem. V jednom okamžiku Ovas zpomalil. Zhluboka vdechl velký teplý vzduch. Marka také udeřil do nosu nasládlý, mdlý pach. Jeho druh mu položil na ramena svoji velkou ruku.

"Pozor pane, hnízdo wispů."

Ovas zastavil koně a pozoroval větvoví stromů. Pak se jeho hrubé rysy rozzářily úsměvem. Ukázal prstem na kupku mechu zavěšenou na větvi. Kdyby ho Ovas neupozornil, Mark by si sotva všiml malé trojúhelníkové hlavy, která jen na okamžik vykoukla ze zeleně a pak hned zmizela.

"Lákají do svých pastí. Jejich bodnutí zabíjí za několik vteřin. Upozorním ostatní, ať raději udělají okliku a vyhnout se tomuto stromu."

V pozdním odpoledni se skupina vynořila z lesa. Potůček ústil do malého jezírka pod kopcem, jehož vrcholek se tyčil asi 500 metrů vysoko.

Jeskyňě je tamhle, sire. Mnohokrát jsem se tam schoval, když hrozila bouřka."

Ray prozkoumal jeskyni první, aby se ujistil, že v ní není žádný nežádoucí obyvatel. Byla daleko větší, než by se bylo dalo usoudit z úzkého vchodu. Kdysi jí musela protékat říčka, dno bylo dosud pokryté měkkým a jemným pískem.

Když se uprchlíci usadili, hrabě se obrátil na Ovase:

"Je čas jít na lov. Co navrhuješ?"

Dřevař hleděl do zapadajícího slunce.

"Jezero je plné krásných ryb. S vaším dovolením, sire, myslím, že bych se mohl pokusit nějaké chytit."

Nebylo to od něj pouze plané vychloubání. S večerem se před jeskyní na žhavých uhlících peklo asi deset dlouhých stříbřitých ryb

8

Mark ležel u rybníka a přemýšlel. Ovas spolu s několika dalšími lovci odešli za úsvitu a ulovili jakýsi druh velkého jelena, kterého teď stahovali. Zdálo se, že do skupinky znovu vstupuje život.

"Nevidím vašeho sluhu, sire Marku."

Na hraběti byla znát únava a starost. Vůbec nespál, trápila ho ztráta přátel a znepokojovala budoucnost těch několika věrných, kteří mu zůstali.

"Poslal jsem ho na kraj lesa, aby hlídal naše nepřátele. Ti určitě rychle shromáždí své koně a zjistí tak, že dva tucty chybí. To v nich může probudit podezření."

"To je moudré. Měl jsem na to myslet sám už včera..."

Šlechtic si velmi unaveně přešel rukou po obličeji a pak sklonil hlavu. Zahleděl se do ohně, na kterém se otáčela a zvolna opékala zvířecí kýta.

"Pojďte pane, Ovas nás volá. Maso je, zdá se, akorát."

Slunce dosahovalo svého vrcholu, když se Ray vynořil z lesa. Běžel dlouhými skoky. Aby nevyvolal podezření, nechal vytrysknout z porů své umělé kůže kapičky vody, které dokonale napodobily pot.

"Královská armáda se dala do pohybu. Směřuje na sever a s sebou má asi dvacet zajatců."

"Chce se určitě dostat do Misky," řekl hrabě.

"Dvanáct jezdců se od armády oddělilo. Pročesávají les."

Jask se zachmuřil.

"Směřují k nám?"

"Myslím, že zatím ne. Do nízkého lesa se nepouštějí."

Uprchlíci, shromáždění okolo svého pána, si ulehčeně oddechli.

Jenom Ovas vzrušeně vykřikl: "Pane, asi půl dne cesty koňmo odsud je vesnice, takových deset chýší. Mohou tam dorazit ještě před setměním..."

Hrabě schoulil ramena a smutně řekl: "Obávám se, že budeš mít pravdu. Bohužel těm nešťastníkům nemůžeme nijak pomoci."

"Pane, prosím vás, dovolte mi, abych je alespoň upozornil. Zním dobře cestu a mohu tam dorazit dřív než ti lupiči. Vesničané budou aspoň moci utéct ze své osady a zachránit holý život."

Šlechtic dlouho váhal. Kdyby Ovase chytili živého, nebylo pochyb, že při mučení prozradí jejich skrýš. Měl právo takhle riskovat, aby zachránit hrstku vesničanů?

"Myslím, že náš přítel má pravdu," zasáhl Mark. "Já jej s Rayem doprovodím."

Markův návrh pohnul hraběte ke svolení. Dřevař osedlal rychle tři koně.

"Pojďte sire Marku, nemáme času nazbyt."

Zbytek dne uháněli cvalem, Ovas nedovolil zvířatům žádnou přestávku, ani odpočinek. Slunce se klonilo k západu, když konečně vyjeli z lesa. Vesnice byla už jen asi hodinu cesty a násilníci ještě nebyli na dohled.

Ovas, který celou cestu křečovitě tiskl rty, se konečně uvolnil. Na jeho drsném obličejí se objevil úsměv. "Přijedeme včas!"

Pobídl koně do trysku a pevně se držel hřívy.

"Jeho způsob jízdy je sice nezvyklý, ale účinný. Letí jako splašený blesk."

Když pozemšťané svým tempem dorazili na samotu, byli již obyvatelé shromážděni okolo Ovase. Ten k nim překotně hovořil a věty prokládal výraznou gestikulací.

Představený vesnice byl velký, sporý chlapík se šedými vlasy. Zdál se být nerozhodný.

"Jaký je váš názor, sire?" zeptal se Marka. "Jestliže utečeme, přijdeme o všechno."

"Ale zůstanete alespoň naživu. Myslím, že byste dvanácti jezdcům nedokázali vzdorovat. Bylo by tedy vhodnější poslechnout Ovasovu radu. Věřte, že vojáci nemají slitování a jsou obzvláště krutí ke svým zajatcům..."

Tento argument je nakonec přesvědčil. Začali organizovat evakuaci - ozýval se křik žen, pláč dětí, štěkot psů a kdákání drůbeže... Markovi vzápětí došlo, proč byl dřevař osudem vesnice tak znepokojený - viděl ho objímat hezkou brunetku. Vysadil ji na koně a s ní i dva uzle šatů, které nesla. Konečně zoufalá skupinka uprchlíků v čele s Ovasem vyrazila. Muži kráčeli těžce a nemohli si odpustit poslední pohled na to, co bylo jejich domovem. - Mark a Ray průvod uzavírali. Úzkostlivě pozorovali planinu a obávali se chvíle, kdy spatří královské jezdce. S úlevou vešli do nízkého lesa. Ovas souhlasil s krátkým odpočinkem. Vesničané se rychlou chůzí unavili a Mark toho využil, aby vzal Ovase stranou:

"Veď je směrem k jeskyni. My zůstaneme vzadu a budeme vás krýt."

"Proč? V lese budeme v bezpečí."

Mark smutně zavrtěl hlavou a ukázal zpátky na planinu:

"Nechali jsme za sebou příliš mnoho viditelných stop. I ten nejomezenější voják nás bude moci bez námahy sledovat. Od této chvíle je třeba určit dva muže, kteří budou zahlazovat stopy."

"Ale vy sami jezírko nikdy nenaleznete," namítl znepokojeně dřevař.

"Ray se dokáže skvěle orientovat. Do zítřejšího večera vás dohoníme."

Když se snesla noc, uvelebil se Mark pohodlně pod velikým dubem. Předtím se ovšem přesvědčil, že se ve větvích neskrývá žádný had. Ray mu dal výživnou tabletku, Mark ji pomalu cucal a stočil se do mechu s levou rukou pod hlavou. Ještě než se ponořil do klidného spánku, myslel s díky na všechny ty inženýry, kteří stvořili tak skvělého Raye...

× × ×

Probudil ho ranní chlad. Ihned začal s uvolňovacími cviky. Byl by si rád dopřál delší pobyt v sanitárním bloku - člověk ocení pohodlí civilizace zvláště tehdy, když je mu odepřeno. Ray mu podal výživnou tabletku.

"Stále není nic vidět?"

"Je ještě brzo. Vojáci museli čekat na ráno, aby mohli sledovat cestu."

"Myslím, že tak za dvě hodiny se uvidíme."

Události na sebe nenechaly dlouho čekat. Na obzoru se zdvihl sloup dýmu.

"Pálí vesnici. Uvidíme, jakým se dají směrem."

Mark znervózněl. Sám sebe se ptal, jak se má zachovat. Kdyby byl na výpravě S.D.P.P. - pak by pokyn zněl jasně - zmizet a nechat věcem přirozený vývoj. Poslední iniciativa v tomto směru jej stála tři měsíce zákazu činnosti...

"Ale nejsem ve službě," mumlal si.

Ray, který viděl přítelovo rozpoložení, řekl:

"Tvoje světlovlasá přítelkyně tě požádala, abys tuto výpravu podnikl, jako by to byla mise S.D.P.P. Je ovšem také pravda, že dodala, abys nechal promluvit své city."

"Tak daleko ale ještě nejsme! Kdo ví, třeba se královská hlídka rozhodně vrátit rovnou ke svým."

Bohužel, naděje se nesplnila. Skupina jezdců mířila rychlým cvalem k lesu.

"Stáhněme se. Třeba budeme mít štěstí a hlídka les mine."

Opět planá naděje. Skupina mužů se zastavila blízko u jejich úkrytu. Jeden z mužů seskočil s koně a pečlivě zkoumal zem. Mávl rukou směrem, kudy šli uprchlíci a vyštěkl několik nadávek. Kolona se rychle vnořila do nízkého lesa. Mark se povzdechl, náhle ho přepadla únava.

"Jsou to dobří stopaři. Budou sledovat cestu až k jezírku. Tam bez problému zmasakrují neozbrojené vesničany a těch pár lidí, co zůstalo hraběti. Musíme jim v tom zabránit."

"Víme oba, že jiné řešení není. Ty fanatiky může zastavit jen smrt."

Mark přistoupil ke svému koni, který žvýkal chomáček trávy a lidské starosti ho nechávaly netečným. Pohládl jej po krku a zvíře si otřelo svou hlavu o jeho.

"Rayi, musíme je zneškodnit. Použij dezintegrátor tak, aby nikde nezůstaly žádné stopy."

Pozemšťan se vyhoupl do sedla a bez ohlednutí vyrazil. Nechtěl vidět ten světlefialový záblesk z androidova předloktí, který vymaže celou skupinu jezdců i s částí stromů z povrchu planety.

9

Velká věž hradu Miska tone v temnotě noci. Rozlehlý klenutý sál a v něm světla na dlažbě tvoří rudý kruh. Uprostřed něho je muž v černé, dlouhé tunice. Jeho tmavé vlasy kontrastují se světlou pletí. Sedí v křesle s vysokým opěradlem, ruce zkřížené na hrudi.

Před ním - vně kruhu - klečí nějaký rytíř.

"Hrabě Draku, jsem s vámi silně nespokojen."

"Velký králi Nosfere, Vaše Výsosti, račte mě vyslyšet."

"Budiž. Proč jsi tedy nepřivedl víc než pouhých třicet zajatců? Chtěl jsem jich přece nejméně stovku."

"Zteč hradu Kimby se mým vojákům zdařila opravdu rychle, ale bohužel není pochyb, že hrabě Jask byl varován a evakuoval vesnici. Všechny své lidi ukryl za hradební zdi. Postavil jsem dvanáct hranic, abych je zastránil."

"Vím, tehdy byli mé pocity velmi příjemné."

"Pak jsme zaútočili. Moji lidé obklíčili celý hrad a použili žebříky. Podle vší logiky obránci měli být snadno smetení. A právě tehdy se stalo to nepochopitelné. Náš první útok byl odražen a já musel vyhlásit druhou zteč. Až ta byla úspěšná. K nejzuřivějším bojům došlo v hlavní věži. A byly tak těžké, že třetina mých vojáků tam zůstala. Vaše Výsost jistě chápe, že moji vojáci byli zuřivostí bez sebe a jen málokterý protivník odolal jejich ranám. Proto jsme přivedli tak málo zajatců. Večer jsme podle Vašich pokynů mučili zraněné, kteří nebyli schopni cesty."

A protože panovník mlčel, hrabě ještě dodal:

"Cestou zpět jsem vyslal hlídku, aby zaútočila na jednu vesnici a přivedla zajatce. Brzy už budete mít víc otroků."

Nosfer sraštil své husté černé obočí. Pak na okamžik zavřel oči a soustředil svou psychickou sílu. Na jakoukoliv vzdálenost byl schopen zachytit lidské utrpení, a to mu působilo nekonečné blaho.

"To je zajímavé," mumlal, "tvoji mužové, Draku, prohráli, ale já cítím, že v lese blízko té samoty jsou nějaké cizí zhoubné síly... Je třeba je zneškodnit! Vem si dva stokise. Postarají se už o to, aby byl les čistý!"

Královův vazal se rozklepal hrůzou při představě, že by měl cestovat s obávanými strašlivými netvory, které zatím zahlédl jen přes mříže klece.

"Jak mohu vědět, že stokisové nezaútočí na moje lidi?"

"Neudělají to, pokud mi budete dobře soužit. Chci, aby v tom lese nezůstalo ani živáčka - a abyste mi konečně přivedli zajatce."

"Vojáci jsou unavení. Nemohli bychom několik dní počkat?"

"O tom nemůže být ani řeči. Odchod zítra za svítání. Každopádně dnes večer ti nejlepší budou odměněni velkolepým představením. Mám chuť se rozptýlit. Jdi jim to oznámit!"

Hrabě se zdvihl. Byl to velký, urostlý muž nehezkého obličeje. Dvakrát se uklonil a vyšel ze sálu

× × ×

Mark se vynořil z vody jezírka a lehl si do trávy, aby na slunci oschnul. Líně pozoroval dění před jeskyní. Příchodem veškerého obyvatelstva vesnice vznikl zpočátku chaos, ale vše se rychle urovnávalo. Rodila se nová komunita.

"Už jsi suchý, obleč se a vem si opasek, nerad tě vidím bez ochrany."

"Vždyť nic neriskuji, když jsi vedle mě."

"Právě takhle dochází k neštěstím!"

Blížil se k ní Ovas se čtyřmi muži a vlekli obrovskou antilopu. Díky dřevařově šikovnosti se skupina každý den do sytosti najedla.

Mladá žena, které si Mark povšiml už ve vesnici, se rozběhla Ovasovi vstříc a pověsila se mu na krk. Muž ji vzal kolem pasu a přivedl ji k pozemšťanům.

"Sire Marku, to je Zina. Jen díky vám jsme zachránili ji i celou vesnici a zbavili se pronásledovatelů..."

Pozemšťan potlačil úsměv. Ovas ani netušil, jak stoprocentně byla ta akce úspěšná.

Pozdravil brunetku slovy:

"Doufám, že nebe požehná brzy vašemu svazku."

Kdyby nebylo té hrozné války, byli bychom se koncem léta vzali."

Zina popadla dřevaře za ruku a se zábleskem šibalství o očích dodala:

"Dali jsme si slovo a obřad sám na tom nic nezmění."

Ovas se trochu zarazil, zčervenál, a Zina se ho snažila se smíchem odtáhnout pryč. Ale nepodařilo se jí to. Lesem se rozlehl zděšený výkřik. Jakýsi muž, bledý a zbrocený potem, se vrhl hraběti k nohám.

"Tam... tam..."

Hrůzou a bez dechu ze sebe nebyl schopen vyrazit ani slovo. Třesoucí se rukou ukazoval k lesu, odkud právě přiběhl.

Šlechtic mu pomohl vstát a poručil, aby mu rychle přinesli napít. Byl to strážný, kterého včera večer poslali hlídat planinu.

Vypil naráz polovinu džbánku, který mu podali a zbytek si vylil na hlavu. To ho trochu vzpamatovalo.

"Pane, královi vojáci. Viděl jsem je u kraje lesa. Je jich snad stovka."

"Jdou směrem k nám?"

"Vybudovali si na kraji lesa tábor a pak složili z vozů dvě obrovské klece a otevřeli je. Nestvůry..."

příšery - nikdy jsem nic tak hrozného neviděl. Jdou přímo z pekla, aby nás pozřely. Jdou přímo na nás!"

Hrabě by si byl přál slyšet víc podrobností ale čas byl jejich nepřítelem. Už slyšeli hluk lámaných větví a vzápětí se z houští vynořily dvě zrůdy, jak z nejhoršího nočního snu. Přes dva metry vysoké, zelené, místy pokryté černými šupinami, stály na silných zadních nohách a těžkopádně postupovaly vpřed. Přední nohy měly menší, zato však zakončené čtyřmi dlouhými drápy. Na krátkém krku seděla mohutná, hranatá hlava se širokou tlamou. Směšně malé, složené oči bez víček těm příšerám krvelačně svítily.

"Odkud se ty bestie berou?" zeptal se telepaticky Mark Raye. "Podobají se trochu dinosaurům."

"Nevím, v nahrávce, kterou nám dodala tvoje světlovlasá přítelkyně, o nic není ani zmínky. Mají zvláštní metabolismus, nedaří se mi ho analyzovat."

Události dostávaly rychlý spád. Nestvůry nezadržitelně, i když těžkopádně postupovaly vpřed. Jeden z mužů se jim srdnatě postavil s mečem v ruce. Razantně zabořil zbraň až po rukojeť do hrudi nejbližšího zvířete. Uskočil zpět a jen tak tak uhnul před máchnutím drápů jeho předních tlap.

Chystal se znovu bodnout, ale strnul: čepel jeho meče byla pokryta černou kypící hmotou, z níž vycházela nazrzlá pára. Z meče se začaly odlamovat kousky a padat na zem. Za několik vteřin se celá čepel rozpadla a zmizela. Bojovník zůstal překvapením stát a zíral němě na rukojeť svého meče. To se mu stalo

osudným. Nestvůra se přiblížila, otevřela obrovskou tlamu, v níž překvapivě chyběly tesáky, a vyvrhla něco jako obrovský pytel jasně žluté barvy. Ta kapsa dopadla na hlavu a horní část mužovy hrudi. Jeho ruce se ještě chvíli pohybovaly a pak odpadly. Prsty pustily rukojeť meče, jediné, co ze zbraně zbylo.

Uběhly dvě, tři vteřina a pak se hmota, která vojáka pokrývala jako kapuce, stáhla zpět. Byl to horor. Zděšení lidé kolem začali pochybovat o svých smyslech. Tam, kam dopadl žlutý vak, nebylo NIC! Hlava a hrud' zmizely! Ruce, oddělené v ramenou, ležely na zemi. Ztuhlé nohy držely jen břicho, kde kypěla načernalá tekutina; pak pomalu podklesly a na zemi se rozkutálely ubohé zbytky lidského těla.

"Zvláštní," vyslal Ray. "Na Zemi existují některé zvířecí druhy, které vyvrhávají svůj žaludek a chytají tak své oběti. Ale tahle monstra mají obzvlášť žíravou žaludeční kyselinu. A jejich vnitřní prostředí je stejné. Celá čepel se rozpadla a zvíře, jak se zdá, ani nepocítilo nějaké zranění."

Přenos myšlenek trval sotva dvě vteřiny. Už se přivalilo blíž i druhé zvíře. Mark chladně zhodnotil situaci. Bude muset znovu zasáhnout. Musí přece ochránit své přátele i v rozporu se zákonem o nevměšování! Další překážka přirozenému vývoji... Otočil se k hraběti, který stál jako solný sloup a zařval:

"Zpátky. Stáhněte se k jeskyni. Já s Rayem se pokusíme je pozdržet."

Jeho křik vytrhl lidi ze stnulosti. Rozběhli se pryč. Jen Ovas, ač ho Zina táhla jinam, chtěl k Markovi.

"Ne, odveď ji. Rychle!"

Nerad se dal za ostatními, ale často se za svými přáteli otáčel.

"Jak to provedeme, Marku?"

Rayův hlas prozrazoval znepokojení.

"Pokusíme se je vylákat tamhle k té skupině stromů. Jakmile budeme z dohledu, použiješ dezintegrátor."

"Jen doufám, že nás ty bestie budou chtít následovat. Zatím to tak nevypadá."

A skutečně. Oba dinosauři šli stále rovně kupředu a donutili Marka a Raye, aby se postavili mezi ně a skupinu uprchlíků. Nenápadný červený paprsek vyšlehl z androidova ukazováčku a zasáhl hrud' nejbližšího zvířete.

"Je to špatný," zabručel Ray, "ani to s ním nehnulo. Musel bych ho rozsekat na kousky a to by naše přátele poděsilo."

"Možná, že ne, když to uděláš šikovně. Sekni ho mečem do krku a zároveň použij laser. Setneš mu hlavu a bude to vypadat, jako bys mu ji ut'al mečem."

Robot přikývl.

"To stojí za zkoušku, ale bude to chvíli trvat. Pozor, blíží se k tobě ten druhý."

Nestvůra nebyla dál než dva metry. Mark vytáhl meč. Bylo to podvědomé, mechanické gesto a proti takovému kolosu vypadalo směšně. Zvíře udělalo ještě jeden krok, usoudilo, že je ve správné vzdálenosti a zastavilo se. Mark věděl, že teď vyvrhne žaludek. Ve chvíli, kde se v tlamě objevil žlutý vak, Mark zvýšil výkon svého ochranného obalu. Silové pole vrhlo membránu zpět a ta dopadla zvířeti na hlavu. Vteřina... dvě... Sít' se okamžitě stáhla a ze zvířecího hrdla se vydral směšně vysoký zvuk. Vyděšený Mark sledoval nečekaný výsledek svého počínání. Výkonné leptavé št'ávy rozežraly v mžik zvířeti horní část lebky. Místo očí zůstaly dvě prohlubně, z nichž prýštila nazelenalá tekutina. Kůže, šupiny, kosti - to vše se vypařilo a odhalilo tak dvě šedé mozkové polokoule rozbrázděné velkými žlutými cévami. Pozemšťan zareagoval okamžitě. Pozdvihl meč a udeřil na mozek. Rozdrtil laloky, až vystříkla odporná kypící hmota. Dinosaur ze sebe vydal tak vysoký zvuk, že to bylo pro lidské ucho téměř nesnesitelné. Silně se roztřásl. Jeho končetiny se tak rozkmitaly, až celý nadsakoval. Konečně padl na bok a ještě chvíli se křečovitě svíjel. Z úst mu vytékaly lepkavé sliny. Jakmile se dotkly země, zapraskalo to a zelená tráva, spálená kyselinou, zčernala.

Obrovským tělem proběhlo ještě několik záchvěvů a pak konečně zrudla znehybněla. Ray si počínal stejně úspěšně - laserem i mečem se mu podařilo udělat do kůže příšery velkou díru. Vytryskla odtud tekutina. Rychle uskočil a jen tak tak zabránil, aby ocelová čepel meče nezmizela. Žlutavá tekutina vytékala na hrudník a břicho zvířete a způsobila mu rozsáhlé spáleniny. Příšera se točila nešikovně dokola ve snaze uhnout před vlastní krví. Nad ní se vznášel nazrzlý opar. Ray namířil laser nastavený na maximální výkon, opět na stejné místo. Uťatá hlava se skutálela na zem. Ale ač bez hlavy, tělo pokračovalo v chůzi a sekalo po svém nepříteli drápy... Android jen tak tak stačil uhnout. Náhle, po

třech neohrabaných krocích, se zvíře zřítilo na zem, kde vyvrhlo svou nebezpečnou tekutinu.

"Skvělé. Metabolismus na bázi tak silné organické kyseliny, že ji nemohu ani změřit," vyslal Ray.

Když uprchlíci uviděli, že nebezpečí je zažehnáno, zastavili se a pomalu se vraceli. Hrabě uchopil Marka za ruku a pevně mu ji stiskl.

"Sira, ta chrabrost! Nikdy jsem neviděl odvážnější zápas!"

Mark se jemně vymanil a starostlivě se zeptal:

"Viděli jste už někdy takovéhle příšery?"

Hrabě sklonil hlavu a místo něho odpověděl Ovas:

"Nikdy sire, a to znám každou píď země v tomhle lese. Tahle zvířata poslalo samo peklo!"

"Ne, přivedly je královny gardy," zasáhl Ray, "doufejme, že nemá v zásobě další."

Mark se obrátil k dosud bledému hraběti.

"Z prvního středu jsme vyvázli, ale další, neméně hrozné, na nás čekají. Vojáci nebudou váhat a vyrazí. Je jich stovka a my jim tady nedokážeme vzdorovat."

Hrabě se celý shrbil. Odpovědnost, která na něm ležela, mu tížila záda. Váhal. Podíval se na Marka.

Tázavě prosil očima o pomoc, ale neodvažoval se žádost vyslovit.

"Sire, je třeba prchnout směrem na východ."

"To nepůjde. Asi dva dny chůze odsud jsou hory, které nelze přejít."

"Určitě tam budou nějaké přechody. Objevíme je. V úzkých a strmých údolích budeme moci lépe vzdorovat i početnému nepříteli. Věřte mi a bez otálení vyražte. Já s Rayem vás budeme zezadu krýt a zdržíme trochu pronásledovatele."

10

Hrabě Draka co chvíli pohlédl na kraj les. Od chvíle, kdy vypustili stokise z klecí, uběhl už celý dne.

Králí slíbil, že budou zpět nejpozději za 24 hodiny. Jen co splní úkol, vrátí se zpět do svého vězení, nažraní na týdny dopředu.

Aniž si to přiznal, Draka se této chvíli obával. Kdo ví, zda nestvůry nebudou mít chuť ještě na malý zákusek? Jednou na hradě viděl, jak stokis sežral vězně. Bylo to strašlivé, při té vzpomínce se celý otřásl. Slunce už stálo vysoko. Kde ty zatracený bestie vězí? Vojáci se váleli v trávě a dřímali, hráli kostky nebo se spolu hádali a nutili velitele, aby zasáhl.

Tito muži špatně snášeli nečinnost.

Na obzoru se objevil nějaký jezdec. Ačkoliv jeho oděv byl pokrytý prachem, královské znaky na něm byly dobře viditelné. Jel jak nejrychleji mohl a zanedlouho dorazil do ležení. Když seskočil na zem, zavrával únavou. Jeho kůň bolestně zařehl a u huby se mu objevila krvavá pěna.

"Jeho výsost Nosfer už ví, že stokisové neuspěli. A chce znát důvod. Nařizuje, abyste okamžitě pochytili ty rebely. Najdete je u jednoho malého jezírka na úpatí kopce."

Hrabě chtěl začít protestovat, ale posel pokračoval dál:

"Král ještě vzkazuje, že se před ním nemáte ukazovat dřív, než splníte svůj úkol. A připomíná, že tentokrát chce hodně zajatců."

Po těchto slovech posel naznačil pozdrav, udělal několik kroků a zřítil se jako špalek. Usnul dřív, než se jeho hlava dotkla země. Draka se rozkřikl na své muže, že dost nespěchají. Zavolal jednoho ze strážných, dlouhého, hubeného chlapíka s nízkým čelem.

"Znáš to tady?"

"Párkrát jsem v tomhle lese lovil zvěř."

"Povedeš nás. Kupředu!"

Jezdci nasedli na koně a vyrazili. Dobrou hodinu postupovali velmi rychle, porost tu byl jen řídký. Deset jich jelo v čele asi padesát metrů před hlavní kolonou. Vtom jeden z jezdců ucítil, že se mu kolem krku omotává jakási liána. Mechanicky po ní sáhnul, aby ji uvolnil, ale neměl čas se jí ani dotknout. Něco jej bodlo do tváře, Pálilo to... hrozně... cítil, že se dusí. Padal do prázdna... do bezedné jámy...

Muži předního voje se zastavili, když uviděli svého druha padnout na zem. V ten okamžik na ně z korun stromů začali padat další a další hadi.

Koně se začali vzpínat a zvýšili tak zmatek. Jen jednomu jedinému jezdcovi se podařilo plazům uniknout.

Zmizel tryskem, aniž spatřil podezřele se pohybující větvoví.

Ray, na kterého jed wispů neúčinkoval, nasbíral pracně asi třicet jejich hnízd a pak, schovaní do větvi, čekal na příchod kolony.

Hrabě Draka zarazil uprchlíka, který zděšeně vykřikoval:

"Wisповé! Spadli ze stromů....!"

Poslal dva muže, aby opatrně postupovali vpřed a prozkoumali větve.

"Pane, naši muži jsou mrtví a hnízda wispů jsme nikde nenašli!"

"Jdeme dál. Ale raději si uděláme malou okliku."

Další hodina cesty uběhla bez problémů. Vzrušení pominulo. Tito drsní, krutí a egoističtí chlapíci nebyli ani trochu nešťastní ze ztráty devíti druhů. Zajímala je jen jejich vlastní existence. Jakmile nebezpečí pominulo, vrátila se jim dobrá nálada a začali mezi sebou hrubě žertovat.

Náhle se ozvalo suché lupnutí. Jeden kůň klopýtl o liánu, nastraženou asi píd' nad zemí. Na kolonu se zřítíl kmen obrovského stromu, rozdrtil několik jezdců a přerazil šíje jejich koním.

Pod hrabětem se kůň pouze splasil a shodil ho na zem. Draka se zdvihl jen s námahou. Levé koleno ho silně bolelo. Noha mu zůstala uvězněná ve třmeni a pádem se mu zřejmě přetrhaly vazy v koleni.

Překvapeně zíral na kmen spadlý na cestu. Strom srazil patnáct mužů: Někteří z nich byli pouze zraněni, lezli po zemi, snažili se vymanit ze zelené masy. Ržání koní provrtávalo ušní bubínky a přehlušilo křik na smrt zraněných mužů. Hrabě jen s úsilím nasedl na koně, tvář staženou bolestí.

"Rebelové na nás nastražili past," řval. "To draze zaplatí! Král jim připraví ta nejstrašnější muka!"

Jeho nenávistné kletby pozvedly vojákům morálku a ti se opět vydali na cestu. O zraněné se nestarali, opustili je a ponechali jejich smutnému osudu.

Draka byl vzteky bez sebe. Koleno nepřestávalo bolet. Soptil, protože přišel (jak právě spočítal) o osmnáct mužů, aniž viděl jediného nepřítele.

O devatenáct. Kůň v čele kolony se zřítíl do hluboké jámy, dovedně zakryté větvemi. Jezdec mu přeletěl přes hlavu. Pád by sám o sobě mnoho nezpůsobil, kdyby někdo nenastražil v jámě krátké ostré kůly, na které se ten člověk nabodl. Zemřel okamžitě.

Draka dutým hlasem přikázal, aby pokračovali v cestě. Tentokrát už postupovali pomaleji. Přední voj pátral po nastražených léčkách.

Krátce před setměním kolona dorazila k jezeru. Draka nechal nastoupit své oddíly a zdvihl meč.

"Vpřed!"

V cestě jim kupodivu nestála žádná překážka a téměř je překvapilo, jak hladce dorazili až ke vchodu jeskyně. Hrabě zklamaně zavrčel:

"Nikdo tu není. Utekli, pokud je stokisové všechny nesprovodili ze světa."

"Sire, tady!"

Draka dojel k vojákovi, který na něj volal a strnul. Nevěřicně zíral na dvě mrtvé nestvůry. Všechno kolem bylo černé, spálené krví, která jim vytékala z ran.

"To není možné!" mumlal si hrabě. "Podařilo se jim porazit stokise. To nám král nikdy neuvěří."

"Jaké jsou další rozkazy?" vytrhl ho ze zamyšlení jeho pobočník.

Draka se ohlédl za posledními paprsky zapadajícího slunce.

"Už je pozdě, musíme si odpočinout. Utáboříme se tady. Rozestavte hlídky. Zítra ráno opět vyrazíme."

11

Mark vraštil starostlivě čelo.

"Královské gardy pokračují v cestě, tvoje nastražené pasti je neodradily. Neznají strach a smrt je nechává netečné... jsou to fanatici."

"Měl jsem málo času. Bohužel, přes všechny jejich ztráty je jich pořád mnoho na to, abychom jim mohli čelit."

"Jediná naděje našich lidí je útěk. Musíme proto vojáky nějak zadržet."

"Co navrhuješ?"

Mark se zahleděl na modré nebe, kde plulo několik obláčků a pak se nadechl.

"Vítř vane správným směrem. Založíme lesní požár. Rozlož osm zápalných granátů do kruhu a seříd' je,

aby vybuchly najednou."

Ray nadzvedl kryt na svém pravém stehně a vyndal odsud malé kovové kuličky. Pak odběhl a ještě si neodpustil radu:

"Zesil si ochranu, nerad tě nechávám samotného."

Byl pryč jen krátce.

"Hlídky jsou asi tři sta metrů odsud. Ustup trochu, brzy to vybuchne."

Skutečně - za okamžik vzplálo osm pochodní a zapálilo porost. Markovy propočty se ukázaly přesné. Lehký vítr oheň jen podpořil. Ohně původně oddělené se brzy spojily a vytvořily ohnivou stěnu, která rychle postupovala.

Průzkumníci, jedoucí před kolonou, se vraceli tryskem:

"Sire hoří les, musíme uprchnout!"

Draka chvíli váhal, strach z krále byl přece jen silný. Konečně ze sebe vyrazil:

"Ti psi nás chtějí zastavit. Nenecháme se napálit. Objedeme oheň zprava. Za mnou!"

Pobídl koně se vedl skupinu tryskem stranou. Ale ouha! Ani ne dvě stě metrů odsud se proti nim blížila hořící stěna.

"Byl to hrůzný pohled. Obrovské stromy se kroutily v plamenech, podobně jako nešťastní zajatci, odsouzení před několika dny k upálení! Žár se rychle šířil, vítr jej rozdmýčával. Snadno se stalo, že oheň přeskočil i o několik stromů dál, jak když velitel vysílá své pozorovatele na nová místa. Kůň pod hrabětem se začal plašit, vzpínat a ržát. Draka jen zázrakem udržel rovnováhu, ovšem na cenu nového zhmoždění již zraněného kolene. Kolem běžel nějaký muž, za ním vlál hořící plášť."

"Zpátky, rychle!"

Draka se dal na bezhlavý útěk, jeho vojáci za ním. Ty, co se neudrželi v sedle a spadli, čekal bolestný konec. Oheň je rychle obklíčil... Marně volali o pomoc, tu jim ani milosrdné nebe nebylo schopné poskytnout.

Hrabě po šíleném úprku dorazil k jezírku, odkud dnes ráno vyrazil. Tehdy se ještě těšil, že bude mučit zajatce... Vjel do vody tak daleko, až sahala koni po krk. Sem plameny nedosáhnou. Jezdci se shromáždili okolo něho - mechanicky je počítal 46, 47...

Požár se vzdaloval a nechal za sebou spáleniště, popel a kouř. Strach pominul a vystřídal ho bezmezný vztek a zloba. Hrabě ztratil víc jak polovinu svých mužů!

"Přisahám, že se pomstím," zahučel temně.

12

Údolí mezi dvěma horskými hřebeny se zužovalo. Mark se zastavil na malé rovině. Otočil se a pozoroval kolonu uprchlíků, která se táhla víc jak kilometr daleko. Nešťastníci už dva dny pochodovali a střídavě se vezli na koních.

Zachytil telepatické volání Raye ze zadní hlídky:

"Naši pronásledovatelé se dosud neukázali. Požár je sice uhašený, ale spáleniště je stále žhavé a proto nemohou jít dál."

"Myslíš, že to vzdali?"

"To není pravděpodobné."

Mark přidal do kroku, aby dostihl čelo průvodu. Hrabě právě hovořil s Ovasem, který vysvětloval, že tak daleko ještě nikdy nebyl.

"Opravdu nevím, kam tahle cesta vede."

Jask hleděl na slunce zapadající za horu. Ukázal na místo mezi skalami:

"Dnes večer se utáboříme. Jestli nejste příliš unaveni, sire Marku, rád bych, abyste zjistil, kam vede toto údolí..."

Pozemšťan si prohlížel místo k táboření s nedůvěrou. Nemohl se zbavit nepříjemného pocitu, že je něco v nepořádku. Vše bylo klidné, až příliš klidné. Ray dorazil rychle ke svému příteli:

"Jakmile padne noc, půjdu prozkoumat údolí."

Uprchlíci se pomalu shromáždili. Někteří byli tak vyčerpaní, že se okamžitě skulili na zem a usnuli. Ovas podpíral svou přítelkyni Zinu, která kulhala. Jemně jí pomohl se uložit a pak jí začal masírovat lýtko.

Náhle se vše kolem změnilo. Zpoza všech skalních útvarů se vynořili vojáci. Měli tuniky s rudým kruhem, protátým modrým bleskem.

Obklíčení bylo provedeno dřív, než se vyčerpaní a bezbranní uprchlíci mohli vzpamatovat.

Předstoupil před ně mohutný, černovlasý muž a zařval silným hlasem:

"Jsem baron Kirk. Vzdejte se bez boje nebo všechny zničím."

Hrabě Jask s křečovitě staženým obličejem se zeptal:

"Když složíme zbraně, ušetříte ženy a děti?"

"Příkaz krále Nosfera zní: přivést živé."

"A pak?"

Druhý muž pokrčil rameny.

"O vašem osudu rozhodne jen on sám. Já vám nemůžu nic slíbit."

Jask se tázavě podíval na Marka. Ten už hodnotil situaci. Uprchlíci neměli nejmenší naději odolat tomuto dobře vyzbrojenému a cvičenému protivníkovi. To by Ray musel použít dezintegrátor - ale při respektování zákona o nevměšování by mu to on nemohl dovolit.

"Nezbývá nám, než se vzdát, sire," zamumlal, "Bud'te trpělivý, ještě není všem dnům konec."

Hrabě Jask přistoupil se sklopenou hlavu k baronovi. Každý krok jej stál mnoho bolestného úsilí.

Pomalou vytáhl svůj meč. Chvilí ještě váhal, ale pak ho vztekle zlomil o své koleno:

"Jsem vašim vězněm, barone!"

Na pokyn svého velitele posbírali vojáci zbraně i ostatním uprchlíkům.

"Odejdemo zítra za úsvitu, ale upozorňuji vás, že jakýkoliv pokus o útěk bude potrestán smrtí, a předcházet jí bude dlouhé mučení. A navíc obětuji pět dětí..."

Hned na úsvitu byli uprchlíci probuzeni. Za křiku vojáků, praskání bičem a za zoufalého nářku, se tato zbědovaná tlupa dala do pohybu.

Gardoví vojáci se moc nezdržovali a hnali zajatce směrem k průsmyku.

"Z druhé strany pohoří musí vést cesta směrem do Misky. Tudy nám museli vojáci nadjet. Jak mohl král vědět, že se dáme tímto směrem?"

Vyčerpávající pochod pomalu monotónně pokračoval. Ray nenápadně vsunul Markovi do úst výživnou tabletku.

K polednímu dorazili do průsmyku. Pod nimi se objevila planina a v dálce malinká vesnička. Baron nařídil zastavit. Nechal roznést vodu a trochu chleba, spíše z obav o život zajatců než z dobročinnosti.

Viděl totiž, jak několik z nich vyčerpáním padlo...

Ve chvíli, kdy dávali znovu pokyn k pochodu, dorazila skupina jezdců. Nevypadali příliš statečně a navíc byli pokryti prachem, popelem a sazemí.

Hrabě Draka seskočil s koně. Oči mu v snědém obličejí zářily jako kočce.

"Výborně barone, mám ohromnou radost, že jste pochytil tu lůzu. Okamžitě nechám deset těch psů upálit. Chci je slyšet rvát. Musejí si bolestivou smrtí odpykat, co způsobili mým lidem..."

"O tom nemůže být ani řeč, hrabě. Tito lidé jsou moji zajatci a já jsem dostal příkaz od samotného krále, abych je přivedl živé. Jestli ovšem chcete neuposlechnout příkazu našeho vládce - pak klidně, ale nejprve mě budete muset zabít."

Draka sebou vztekle trhnul, sáhl po meči, ale baron se ani nepohnul. Spokojeně a s ironií v hlase pokračoval:

"Když se král dozvěděl o vaší porážce, předpokládal, že se uprchlíci vydají přes hory a proto mě vyslal, abych si na ně počíhal."

"Kdo krále informoval? Žádného posla jsem nevyslal, vždyť jsem stále doufal, že svůj úkol splním."

Kirk pokrčil rameny.

"Naš vládce ví o všem, co se odehrává na našem území. Je zbytečné a nebezpečné se pokoušet mu lhát. Za tu dobu, co mu sloužíme, byste to měl vědět..."

Hrabě tiše svěsil hlavu. Byl krutý a divoký, ale před svým vládcem pocíťoval nepochopitelný strach.

"Vaši muži vypadají velmi unaveně," začal opět baron. "Když pobídnete své koně, můžete dorazit do Misky ještě dnes. Já se povleču s touhle zátěží a nepříjdu dřív než pozítří."

Před příchodem noci dorazili zajatci do vesnice. Stálo v ní patnáct sešlých stavení, obklopených dva

metry vysokou hradbou z kůlů. Všichni obyvatelé byli hubení, oblečení do cárů. Dírami v hadrech bylo vidět stopy po kopancích a ranách bičem. Šest gardistů v uniformě ty ubožáky hlídalo. Vojáci se tvářili kysele, když se přiblížila taková tlupa lidí, narušilo to jejich klid. Zajatci byli shromážděni na návsi za vydatného křiku a ran. Tři vesničanky jim donesly vodu, aby uhasili žízeň. Zanedlouho dostali i řídkou polévku.

"Idioti," zašeptal Mark, "člověk by řekl, že je to koncentrák."

"To je přesný výraz. Nevím, jaký to vše má smysl. Zdá se to nelogické..."

13

Velký klenutý sál byl ponořen do šerého přísvitů. Zajatce natlačili do zadní části místnosti. Prostor, kde stáli bych ohraničen světelnými tyčemi.

"Pozor," varoval Ray, "vyzařují nebezpečné silové pole!"

Vyčerpaní zajatci dorazili na hrad Misku včera v pozdním odpolední. Pak si směli odpočinout. S hladovým břichem, protože to, co dostali jako polévku, se potravě moc nepodobalo. Když přišla noc, strážci zajatce vytáhli z vězení v podzemí hlavní věže a shromáždily je v tomto sále.

Uprostřed místnosti stál dřevěný, hrubě opracovaný stůl s připevněnými popruhy. Náhle se rozsvítily dva projektory, zavěšené na klenbě, a osvítily celou místnost.

"Úplně moderní komfort" ušklíbl se Ray, "moc divné ve středověké společnosti!"

Na kamenné podlaze se objevily další světelné body. Opsaly krvavě rudý kruh, který tajemně osvětloval dvě křesla s vysokými opěradly a lůžko pokryté kožešinami. Jakýsi polonahý muž byl přivázán k jednomu ze sloupů. Ozval se hluboký, tlumený zvuk gongu. Jakmile vibrace dozněly, objevil se král Nosfer. Pomalu došel ke křeslu. Za ním šla snědá mladá žena v bílé tunice, která zvýrazňovala její harmonické tvary. Obličej měla nepřístupný a velmi bledý. Předstoupila před krále, hluboce se mu poklonila a pak si sedla do vedlejšího křesla.

Velmi pomalu pozdvihl král pravou ruku. Znovu se rozezněl gong. Dva strážci přivedli vězně - velmi mladého, hubeného muže. Na nahém těle byla vidět žebra. Zatímco oba strážci se zručností prozrazující značnou zkušenost vězně přivazovali, přinesl třetí železný koš plný žhavých uhlíků, s několika zabořenými železnými tyčemi.

Pak drábové zůstali stát bez hnutí a očima viseli na Nosferovi. Ten opět pokynul dlouhou, bledou rukou. Jeden z nich, černý, zavalitý muž s nízkým čelem, uchopil jednu z tyčí, jejíž konec byl do ruda rozžhavený a přiložil ji zajatci na hrud' pod pravou prsní bradavku. Nešťastník začal bolestí řvát a do okolí se šířil příšerný pach spálené kůže.

Král přivřel oči a ústa se mu roztáhla do tyranského úsměvu. S mimořádnou rozkoší vnímal vlny utrpení, které vycházely z mozku mučené oběti, a nejen jí, cítil i bolest jedné ženy, která se tísnila mezi zajatci. Byla to chlapcova matka... Ano, teď byla rozkoš daleko intenzivnější, Nosfer byl spokojen. Draka vybral první oběť velmi dobře!

Mark nevěděl, jak dlouho mučení trvalo. Snad desetkrát kat vyměnil železa, aby byla do ruda rozpálená. Křik mučené oběti vystřídal monotónní nářek, která postupně sláblo.

"Šílenec," šeptal pozemšťan.

Nerozuměl tomu - proč takové utrpení, nesmyslné mučení a zabíjení? Mučí se, aby člověk promluvil, mučí se z trestu nebo pomsty... Ale tady o nic takového nešlo. Zdálo se, že to vše sloužilo jen a jen pro královo potěšení."

"Zvláštní," vyslal Ray. "To dvojité silové pole mate moje analyzátoři, ale tenhle Nosfer se nezdá být humanoidem. Jeho tělo jakoby bylo nabitě energií!"

"Ne, ne, slitujte se nad mým synem, slitování..."

Ten výkřik se vydral z úst ženy, stojící po Markově pravici. Než však mohl věcem zabránit, vrhla se nešťastná matka s napřaženými rukama vpřed s poslední zoufalou prosbou.

Sotva se dotkla světelných tyčí, vyšlehl z nich modrý záblesk. Její tělo se rozsvítily tisíce jiskrami a pak zmizelo. Zbýla jen maličká hromádka našedlého popela...

A to bylo vše... Nosfer vztekle otevřel oči. Směšné gesto té staré nešťastnice jej připravilo o jeho radost! A ten muž, už téměř v bezvědomí, vydává jen velmi slabé vlny. Je zbytečné pokračovat dál.

Když to s ním dobře dopadne, přijde na řadu zas za několik dní.

Král opět pokynul rukou. Stráže rozvázaly pouta a vynesly muže ze sálu. Několik následujících minut uběhlo v tíživém pochmurném tichu. Nosfer se bavil tím, že cítil obavy všech přítomných. Jejich strach už byl počátkem utrpení... Zamračil se, když v jednu chvíli ucítil záchvaty něčí nenávisti. Musí si zjistit ty, kdo ji vyzařují a naverbovat je k sobě do služby.

"Rayi," mumlal Mark, "Nepoužívej už svůj psychický zesilovač. Zdá se mi, že ten netvor vnímá některé myšlenky. Pase se na bolesti a utrpení jiných."

"Kde se tady vzal?"

"Nemám ponětí."

"Myslím, že hra se začíná stávat příliš nebezpečnou. Jakmile to bude možné, zmizíme, i kdyby to nemělo být nenápadné. Lepší bude se zpovídat před Komisí pro nevměšování než před Luciferem."

Jejich úvahy přerušily stráže, vlekoucí dalšího zajatce. Mark zaklel, když poznal Zinu. Vojáci mladou dívku položili, přivázali jí ruce za hlavu, ale nohy jí nechali volné.

"Rayi, postarej se o Ovase," vykřikl Mark. "Nesnese pohled na to, jak mu mučí družku. Je schopen zareagovat stejně jako ta ubohá žena. Jen ty mu v tom můžeš zabránit."

Co čekalo Zinu, bylo vzápětí jasné. Za výbuchů smíchu jí vojáci roztrhli šaty do půl těla a odhalili dvě pěkně rostlá stehna.

"Ne! Slitování... nechte mě..."

Jako by nic neslyšeli. Obrátili se ti tři muži na krále a ten pouhým příkřívnutím naznačil, že mají jednat. Největší z nich přistoupil ke stolu, usmíval se od ucha k uchu a sundal kalhoty. Dívka se naposledy pokusila bránit kopáním nohama. Ale druzí dva jí uchopili za kotníky. Ten surovec se naklonil nad polonahé tělo, chvíli zůstal nehybně stát a pak mocným pohybem zad zakončil své vítězství. Jeho oběť jen bolestí vykřikla.

Jako ozvěna se ozval jiný výkřik - Ovasův. Jak Mark předpokládal, dřevař bezmocností a zlostí téměř ztratil vědomí. Kdyby ho byl Ray pevně nedržel, vrhl by se na strážce.

Všichni tři muži Zinu postupně znásilnili. Ten poslední dokonce s perverzní rafinovaností. Králova družka ten výjev sledovala, oči jí přitom vzrušením zářily a ústa ztuhla v krutém úšklebku.

Vládce, stále stejně necitelný, se konečně zdvihl. Vojáci odvázali Zinu, která ztratila vědomí a odnesli ji ze sálu.

Ovas skryt mezi zajatci klesl na kolena a plakal.

"Proč jste mě nenechali zemřít. Zina byla moje!"

Mark se k němu naklonil a příkře mu sykl do ucha:

"Až teď budeš moci dokázat svoji lásku. Až se probudí, bude se cítit zneuctěná až do hloubi duše, bude zoufalá, nešťastná a bude si myslet, že tě navždy ztratila. Nebude se jí chtít žít. A pak bude na tobě, abys ji přesvědčil, že toto hrůzné divadlo na vašem vztahu nic nezměnilo. Bude to pro vás oba těžké, ale jen ty jí můžeš pomoci."

Ovasovi zableskl v očích paprsek naděje.

"Myslíte?" hlesl a chytil Marka prosebně za ruku. Ten už opět sledoval královskou dvojici.

Tmavovláška seděla ztuhle v křesle a čekala. Král se nad ní naklonil. Políbil jí čelo, tvář, ucho a pomalu postupoval. Dívka měla přivřené oči a zdála se úplně ztrnulá. Královská ústa dospěla k bradě a sklouzla na krk. Rty se rozevřely, objevily se zuby s dvěma velikými špičáky a ty zuby se rychle vnořily do jemné kůže.

"Neuvěřitelné," zamumlal Ray. "Saje krev, ale zdá se, že nemá žaludek. Krev prochází přímo do jeho krevního oběhu!"

Uběhlo několik minut. Oba protagonisté zůstali nehybně ve svých pozicích jako sousoší zla.

"Už jí vysál tři sta mililitrů," konstatoval Ray. "Jestli to půjde dál tímhle tempem, dívka dlouho nevydrží."

"Nezdá se, že by se jí to nelíbilo," odpověděl Mark.

"Vypadá, že je v extázi..."

Nosfer se konečně vztyčil. Majestátně došel k posteli a položil se na záda, ruce zkřížil na prsou a zavřel oči.

"Malá siesta po dobrém obědě," ušklíbl se Ray.

Žena se vzpamatovala z letargie. Pomalu se zvedla, trochu se přitom chvěla. Nejistým krokem zamířila k nešťastníkovi, který byl stále upoután u sloupu. Ten chudák se nemohl ani pohnout. Musel vědět, jaký osud jej čeká, protože hrůzou řval. Žena, jejíž obličej zářil krutým úsměvem, uchopila meč položený na taburetce. Prohlédla čepel a zkusila ukazováčkem ostří. Zkouška dopadla uspokojivě, protože její úšklebek se ještě zvětšil. Došla asi metr před zajatce a zastavila se. Strach muže snažícího se vymanit z pout jí působil zřejmé vzrušení.

Zdvihla ruku s mečem, ten se zablýskl, jeho špička se otřela zajatci o krk a zanechala za sebou hlubokou rýhu. Krev okamžitě vytryskla. Žena se na muže přitiskla a přiložila ústa na ránu.

"Je to žena z masa a kostí, i když je to k pláči," poznamenal Ray. "Skutečně pije krev toho nešťastníka." Ta fúrie několikrát sání přerušila a nic nedbala, že krev jí špiní tuniku. Když skončila s hodokvasem, měla i obličej samou krev. Se zářícíma očima došla k lůžku a lehla si vedle krále, aniž na něho pohlédla. Divadlo skončilo, objevily se strážé a odvedly zajatce do podzemních kobek. Zina, stočená do klubíčka, hlavu opřenou o zeď, se třásla pláčem. Vypadala jako raněné zvíře, které očekává poslední ránu z milosti. Ovas na okamžik zaváhal. Mark ho přátelsky uchopil za rameno a jemně ho k ní postrčil.

14

Nosfer sedí v křesle a přísným pohledem pozoruje Draka klečícího před ním.

"Po vašem neslavném útoku na hrad Kimba jsou vaše ztráty stále větší a větší."

"Ti rebelové projevili neslýchanou odvahu a mazanost. Dokonce se jim podařilo zabít oba stokise!"

"To mě opravdu rozzlobilo... Co mi to dalo práce, než jsem je stvořil. Podle všeho měli být neporazitelní."

"A přesto se to stalo. Ptal jsem se na to zajatců. Mluvili, protože se chtěli vyhnout mučení a já myslím, že vím, kteří z nich se odvážili bojovat proti stokisům."

V králově pohledu se zableskl stín zájmu:

"Poslouchám vás."

"Jsou to dva cizinci, kteří přišli do Kimby před nedávnem. Dali se do služby k hraběti Jaskovi."

"Odkud pocházejí?"

"Z nějaké vzdálené vesnice na jihu. Mají ještě sílu a odvahu divokých lidí. Jsou nebezpeční, velmi nebezpeční..."

"Když jsou ve vězení, není se čeho bát."

"Kdo ví, pane. Mám dojem, že to byli oni, kdo nastražil všechny pasti cestou. A oni také zapálili les."

Vládce se studeně zasmál.

"To byla moc velká zábava, měl jsem velmi příjemné pocity. Čím je člověk špatnější, tím méně věří, že by mohl zemřít..."

Ti psi jsou schopni nejhoršího. Dejte je mučit a obětujte je dnes večer."

Král chvíli přemýšlel.

"Mám lepší nápad. Začleníme je do našeho vojska!"

"Proč zrovna je?"

"Nežádal jste mě o nové lidi, abyste mohl doplnit stavy, které rebelové tak výrazně snížili? Ti dva budou skvělí vojáci, až se podrobí transformaci."

Nosfer nenechal svého vazala protestovat.

"Budou velmi užiteční, Určitě víc než vy, můj drahý hrabě. A až se osvědčí, kdo ví, jestli jim nesvěřím vaše místo." (Draka zbledl.) "Jděte. Chci, aby transformace proběhla už dnes. Doved'te oba vězně k mistru Lususovi."

Mark podřimoval opřený o vlhkou zeď kobky. Nepohodlná poloha mu bránila usnout a hlavou se mu honily nejrůznější otázky. Kdo je a odkud přišla ta zřůdná bytost, která je zjevně na této primitivní planetě cizí?"

Vypadá to, že její pravomoce jsou velmi rozsáhlé. Dokonce ani Ray proti ní nemohl bojovat. Proč je ta neznámá blondýnky Sylvie uvrhla do takového dobrodružství? Bude mít možnost vůbec uniknout? A když se mu to podaří, nepoužije král nějaké protivzdušné obrany, která odhalí a zničí jeho modul?

Pozemšťanovi se zdálo, že spí sotva okamžik, když vtom se s velkým hlukem otevřely dveře kobky. Strážé s bičiky v ruce přinutily vězně vstát a stoupnout si do řady. Pak se objevil Draka a začal přehlídku. Pomalu procházel podél řady a zkoumavě prohlížel každého zajatce. Viditelně mu dělalo dobře, vidět v jejich očích strach. Když přišel před Marka, zastavil se... v jeho očích uviděl opak - spíš zvědavost, než obavy.

"Tyhle dva, rychle!"

Vojáci obklopili Marka a Raye, ruce jim svázali za zády koženými pásky. Oba byli vystrkáni ven. Vyklópýtali po schodišti nahoru a celí omámení sluncem se ocitli na dvoře. Přešli prostranství a byli odvedeni k čtyřhranné věži. Za těžkými dveřmi stál stařec, vysoký, hubený, s úzkým vrásčitým obličejem a bílými vlasy. Beze slova ukázal na dvě křesla pokrytá krví. Než se pozemšťané nadáli, byli usazeni a pevně přivázáni. Pak stále beze slov stařec ukázal rukou na dveře. Strážé o překot vyrazily ven a Draka hned za nimi.

Místnost, kde se ocitli, byla velká a téměř celá vyplněná obrovským přístrojem, sestávajícím z kovových trubek, kabelů, ciferníků, kontrolních světylek a stykačů, které se tajemným způsobem překrývaly. Roh místnosti vyplňovaly dvě průhledné koule. V jedné z nich bylo mnoho malých bělavých kuliček, které se pomalu pohybovaly. Ve druhé jen jedna, větší.

Stařec pozemšťany chvíli pozoroval a pak hodně vysokým hlasem řekl:

"U všech d'asů, to jsou ale dva pěkné kousky lidské rasy!"

Přistoupil k Markovi s kovovou sít'kou plnou elektrod v ruce.

"Náš král je génius. Toto je jeho dílo. I každý omezenec, jako jsi ty, ví, že lidský duch se skládá ze dvou částí. Tyto dvě polohy - pozitivní a negativní lze také jinak nazvat pro lepší pochopení dobrem a zlem.

Někdy jedna dominuje nad tou druhou, ale nejčastěji jsou obě stránky vyrovnané a člověk není ani úplně dobrý ani úplně špatný - ale prostě průměrný!" (Jeho oči zářily zlomyslnou radostí.) "Náš pán přišel na to, jak oddělit tu část, kterou nazýváte dobrem a kterou my považujeme za nepotřebou a obtěžující.

Zůstane jednou provždy uzavřena v těchto koulích... Osvobodíme vás od všech zábran. Budete dělat do nejhorší a bude to činit potěšení nejen vám, ale hlavně našemu pánovi. Ale dost řečí!"

Chystal se Markovi nasadit na hlavu kovovou sít'ku, ale v tom okamžiku vykřikl Mark ve své mateřštině:

"Rayi, osvobod' se, znič tu věc, použij dezintegrátor!"

Stařec se zarazil, když uslyšel slova, který nerozuměl. A v tom ohromen vidí, jak druhý zajatec strhává obrovskou silou provazy. Za dvě vteřiny už stojí a zvedá levou ruku. Namodralý záblesk mu vystřelil z předloktí a větší část stroje zmizí, jak by ji spolkla velká neviditelná tlama.

"To není možné, na to nemáte právo!" řval stařec.

Vrhnul se ke stroji právě ve chvíli, kdy Ray opětovně použil dezintegrátor. Stařec i se zbytkem stroje zmizel. V koutě, vzadu v místnosti, zůstaly pouze dvě koule. Mark je pečlivě. Jejich stěny byly nemateriální podstaty. Zase nějaké silové pole. Náhle vstoupila do jeho neuronů psychická vlna. Byla velmi slabá a šel z ní smutek.

"Generátor... zničit energetický generátor..."

Zdálo se, že vlna vychází z nejméně se pohybující koule.

"Myslíš, že můžeš to silové pole překonat?"

"Pravděpodobně ne, nejdřív musím zjistit, co ho tvoří..."

Ray zkoumal koule všemi svými detektory.

"Na nic jsem nepřišel," postěžoval si. "Jejich technologie je jiná než na Zemi..."

Přiblížil se asi na metr ke koulím, když náhle ze stropu vyšlehl modrý blesk, uhodil do něj a pokryl ho hvězdičkami.

"Rayi, Rayi," řval Mark. "Jsme to ale blbci, neviděli jsme zdvojenou ochranu..."

Android zavrával, ale podařilo se mu vymanit z dosahu koulí. Jeho druh k němu přiskočil a vzal jej do náručí.

"Rayi, co je s tebou, odpověz!"

Pozemšťana zachvátila obrovská úzkost. Konečně se ozval ten důvěrně známý hlas:

"Dostal jsem zatraceně silný výboj. Mnoho okruhů mi shořelo, ale doufám, že se mi podaří je opravit.

Musíme nalézt generátor, který dodává energii pro ty koule!"

Ray kývl hlavou a ukázal na dveře.

15

Nosfer si s přivřenýma očima liboval v bolestivých vlnách, které k němu připlouvaly. Všechny vesnice na jeho území už byly přeměněny na koncentrační tábory. Bylo to velmi příjemné! Tady se jeden vesničan svíjí bolestí pod ranami bičem, tamhle jedna matka nařiká nad svým dítětem, které umírá hladu, jinde znásilňuje hlídka mladičkou dívku... Skvělá zábava. Jenom aby to ještě vydrželo. Ale nakonec, co na to záleží. V Galaxii existuje přece mnoho planet, na kterých se může vždycky pobavit. Dlouho... velmi dlouho... celou věčnost...

Nosfer se zachvěl. Do myšlenek mu vnikla nepříjemná, dokonce snad nepřátelská vlna. Jeho informační centrum! Děje se tam něco nenormálního.

"Strážel! Strážel!" zařval.

Hrabě Draka přiběhl okamžitě a v uctivé vzdálenosti před rudým kruhem poklekl.

"Výsosti, jsem vám k službám!"

"Vezměte si deset mužů a pospěšte do západní věže. Přiveďte ty, kdo tam jsou, kromě mistra Lususe. Živé. Chci je živé!"

Draka vyběhl. Hlasitým řevem svolal své muže a pak přeběhl přes dvůr.

× × ×

Dveře vedly na schodiště. Uprchlíci seběhli několik schodů.

"Marku, průsvih!" Rayův hlas se zachvěl lidskou úzkostí.

"Co se děje?"

"Můj generátor je úplně na dně. Už nemám vůbec žádnou energii. Nemůžu se už ani pohnout."

"Pomůžu ti."

Vtom zaslechli ze dvora výkřiky. Jejich útěk byl odhalen! Bez ochranného opasku byl Ray vydán na pospas sebemenší ráně meče. Několik silnějších ran by stačilo zničit paměťové krystaly - jejich společné vzpomínky, to, co vytvářelo jejich přátelství, jejich vzájemný vztah... ne! Takhle hloupě přece Mark nemůže Raye ztratit. A ještě k tomu tady, na takové ubohé planetě. Proč jen se nechal do něčeho podobného zatáhnout. Rozhodl se okamžitě.

"Rayi, sklouzni po schodišti až dolů a zkus se tam schovat. Já odvrátím jejich pozornost."

Vyběhl několik schodů nahoru a zavřel dveře. Právě včas! O vteřinu později už první gardista vběhl do sálu. Překvapením se zastavil. Mark toho využil, vrhl se na něj a zasadil mu pravý hák na čelist.

V letu chytil meč, který jeho oběť upustila. Dorazili další vojáci. Pozemšťan se začal bránit a zranil jednoho protivníka na rameni. Před jejich tlakem ale musel ustoupit několik kroků. Draka se vrhnul do boje a řval:

"Nezapomeňte na králův příkaz. Potřebujeme ho živého."

Mark byl natlačen ke zdi a jeho ochranný obal utřil několik bolestivých ran. Pět vojáků jej tlačilo, tisklo. Jednoho z nich praštil rukojetí meče do obličeje tak, až mu způsobil obrovskou podlitinu. Ten muž pod silou úderů několik kroků ucouvl. Nešťastnou náhodou se přiblížil ke koulím a ze stropu ihned vyšlehl modrý blesk. Jeho druhové ztuhli. Jejich oběť se mezitím vymanila a utíkala ke dveřím vedoucím na dvůr. Myslel si, že se mu to podaří, ale když už byl na prahu, chytla ho něčí ruka za zápěstí. Ztratil rovnováhu, padl dopředu a natáhl se na dlažbu. Dva strážníci jej ihned povalili na záda a pak přišla rána do hlavy. Chvilí plaval v bezvědomí a něčí ruce mu surově svázaly zápěstí za zády. Cítil, jak jej zvedají a táhnou na dvůr. Ve chvíli, kdy jej vnášeli do hlavní věže, se mu vědomí vrátilo. Rozeznal krále, který nervózně bubnoval prsty na opěradlo svého křesla.

"Sire, ve věži jsme našli jenom tohoto bídáka. Zaútočil na nás, dva z mých mužů zranil a třetí zemřel potom, co se přiblížil k oběma koulím."

"A mistr Lusus?"

"Ten zmizel, stejně jako jeho stroj, který tam ještě byl, když jsme vězně přivazovali do sedadel."

"A ten druhý?"

"Také zmizel, Výsosti."

Nosfer se zamračil a zavřel oči. Když je opět otevřel zamumlal:

"Je to podivné, zvláštní. Skutečně necítím ve věži přítomnost člověka." Zahleděl se černýma očima na Marka a vyštěkl:

"Kdo jsi a odkud přicházíš?"

Draka šťouchl zajatce do žeber.

"Odpověz, pse, když tě jeho Výsost poctí tím, že ti adresuje svá slova."

Sotva popadající dech, Mark zašeptal:

"Jsem rytíř Mark. Pocházím z jedné vzdálené vesnice na jihu a vstoupil jsem do služeb hraběte Jaska."

"Jak jste utekli z hradu?"

"Tunelem, který vede do jeskyně s podzemní říčkou. Pak jsme ukradli koně a utekli jsme do lesa."

Nosferovi přeběhl po obličeji nenápadný úsměv.

"Jednu maličkost jsi zapomněl vysvětlit," ušklíbl se Draka. "Jak se vám podařilo porazit stokise?" (Svoji otázku upřesnil, protože viděl Markův nechápavý výraz.) "Ty dvě nestvůry, která na vás zaútočila."

Mark rychle přemýšlel. Potřeboval získat čas. Hodně času. Nasadil poděšený výraz.

"To bylo strašlivé mnoho našich lidí zahynulo. Ale podařilo se nám jedné z těch příšer přehodit oštěpem žlutý pytel zpátky na její hlavu. Zvíře se z toho zbláznilo. Druhému jsme přesekli krk mečem."

"To je možné," zabručel s lítostí v hlase vládce.

"A teď mi bez vytáček odpověz nebo tě nechám narazit ta kůl. Co se stalo s mistrem Lususem?"

Mark nasadil plačtivý tón:

"Slitování, vaše Veličenstvo, nemám ponětí, přísahám."

Nosfer dal svou nelibost najevo klepáním podpatku do podlahy:

"Mluv! Řekni, co jsi viděl!"

"Byli jsme přivázaní. Nějaký bělovlasý stařec mně a mému příteli položil na hlavu zvláštní síťku, která vypadala jako utkaná z kovu. Pak stiskl různé knoflíky. Ze stroje vyšlehl bílý paprsek. Oslepilo mě to tak, že jsem nic neviděl. Když jsem opět prohlédl - všechno zmizelo. Můj přítel, starý muž, stroj... Zjistil jsem, že má pouta jsou uvolněná a tak jsem se pokusil utéci, ale vaše stráž mě chytily."

"Tomu se mi nechce věřit. Ty lžeš."

Královův pohled intenzívně zářil. Mark cítil, jak mu do neuronů proniká nějaká myšlenka. Ihned soustředil své myšlení na obraz výbuchu. Cizí vlna se neodbytně vtírala. Naštěstí Markovy telepatické schopnosti, které mu pomohlo rozvinout jedno skvělé rostlinné společenství na planetě Naxa, fungovaly zatím bezvadně.

Myšlenka se vzdálila a monarcha zaťal pěsti. Nedokázal pochopit jakým omylem byl jeho skvělý přístroj zničen. Jeho opětovné sestrojení mu zabere spoustu času a energie. Ta hloupá okolnost jej znepokojovala. Na Taraku bylo jen málo kosmického zařízení, které jeho organismus nutně potřeboval k životu. Ten bídák musí zmizet. Ty nepříjemné myšlenky mu kazily radost. Má ho vybrat na večerní mučení? Potěšení bude jenom průměrné. Zajatec bude jistě trpět, ale vlny bolesti budou rušeny myšlenkami na pomstu. A protože je to cizinec, nebude ho nikdo z obecnstva upřímně litovat. Není nic příjemnějšího, než cítit utrpení matky nad bolestí vlastního dítěte.

"Hrabě Draku, tohoto muže přivážete ke kůlu. Královna Iko dnes večer bude pít svoji krev!"

Po těchto slovech se Nosfer zdvihl a majestátním krokem opustil místnost. O dvě minuty později rudý kruh zmizel.

"Přivažte ho k tomuto kůlu!" nařídil Draka svým mužům. "A nešetřete provazy!"

16

Ray ležel na zádech, hlavu na posledním schodě schodiště a nemohl se vůbec pohnout. V jeho "těle" pracovalo jen několik málo okruhů a ty vyčerpávaly poslední zbytky energie z generátoru.

Jak dlouho takhle ležel? Ztratil zcela pojem o čase. Jedna ruka se konečně pohnula. Byl to pomalý, trhavý pohyb, jak když elektrická hračka má slabé baterie. Prsty se na dlouho zastavily, pak se posunuly o několik centimetrů a opět znehybněly.

Co času potrvá, než dosáhne rukou do levého stehna, aby vyndal zápalný granát. Malá kulička, ale je těžká jako cent. Donést ji na přesné místo u zdi... musí to dokázat!"

"Marku, Marku, kde jsi?"

Vzpomínka na přítele robota povzbudila. Kde teď asi Mark je? Nesmí promarnit tu trochu energie, která mu zbývá. Ne. Nikdy se mu to nepodaří... Mark... musí mu pomoci!

Granát se odkutálel a zastavil se u zdi. Může vlastně android modlit? Je to směšná otázka. A nebo přeci je...? Vyšlehl oslepující plamen...

× × ×

Marka bodalo ve svalech, nemohl se ani pohnout - tak pevně byl uvázán. Nastala noc, hořely louče... Byla to podivná směs života středověkého a moderního. Pokroku civilizace však zjevně využíval pouze král. Mark sledoval přípravu na večerní představení. Dva gardisté přinesli dřevěný stůl, pak královské lože a královnino křeslo. Pak položili na malý taburet meč.

"No jo," poškleboval se jeden z nich, "budeš mít divadlo jako z první lóže. Škoda jen, že už neuvidíš reprízu."

Ničemové se otrásali smíchy a odešli. Mark zůstal sám a přemýšlel. Kde je Ray? Risknul vyslat krátké telepatické volání, ale odpověď žádná.

Jak bude Nosfer reagovat, až uvidí, že meč sklouzne po jeho ochranném obalu. Kam až sahá skutečná moc tohoto vládce? Jaké má zbraně? Zajatec Mark si vzpomněl na jednu prastarou legendu, která se mu vybavila. Bylo by to vůbec možné?...

Náhle se rozsvítilo bodové osvětlení. Objevil se rudý kruh a světelné příčky. Do sálu přivedli zajatce. Nakonec přišel sám král s královnou v patách. Ač ta žena pila krev svých obětí, přesto bylo jen otázkou času, jak dlouho může ještě vydržet nechat si pokaždé vysát několik set mililitrů vlastní krve. Bud' král často mění manželky - nebo ji nechává odpočinout...

Začalo hrůzné představení. Vypadalo to, že se obřad nemění. Nešťastník mučený rozžhavenými železy byl vesničan, kterého Mark odvedl do lesa. Nebylo by mu lépe, kdyby byl zemřel doma?

Bolestivý řev náhle ustal. Muž zemřel. Monarcha dal pohybem hlavy najevo svoje rozladění. Jeho vojáci byli bandou blbců. Kdy už konečně najde pořádného kata, který bude hoden svého jména a bude umět dávkovat utrpení až po vzpružující vrchol?

Znásilňovací scény jej samotného uspokojovaly daleko méně, ale věděl, že jeho pochopům naopak dělaly radost velkou. Byl to vlastně nejjednodušší způsob, jak odměnit jejich horlivost. Dnes večer je připravena urozená oběť - žena hraběte Jaska!

První, kdo přemůže její směšný odpor, bude baron Kirk. Další tři vojáci půjdou hned po něm. Mark měl vztek, že nemůže být teď po boku hraběte. Kéž by se o nic nepokusil! Muka pro nešťastnici konečně skončila. Ztratila vědomí.

Mark si oddychl, když uviděl krále naklonit se nad královnou. Nosferovy zuby se vnořily do kůže jejího krku. Ovas stál mezi zajatci v první řadě. Položil Zině ruku na rameno. Konečně se král odebral na lože a zavřel oči. Mark napjal svaly a opakoval si, co musí udělat. Jakou má šanci? Jedna ku kolika milionům?

Iko se k němu blížila se zářícíma očima. Jazykem si přejížděla po svých plných rtech. Zhluboka se nadechla, prsa se jí vzdemula. Pod lehoučkou látkou se jasně rýsovaly prsní bradavky. Škoda!

"Pozor," pomyslel si Mark. "Nesmím ji nechat uchopit meč. Ještě jeden krok..."

Soustředil se, aby nařídil ochranný opasek na maximální výkon. Mladá žena byla vzápětí silovým polem hrubě odmrštěna. Sesunula se v bezvědomí na zem o několik metrů dál, obličej samou krví.

Silové ochranné pole přetrhlo rovněž pozemšťanova pouta. Neváhal ani na vteřinu, vzal meč, který sklouzl na zem a mžikem byl u Nosfera. Vší silou vrazil meč do králových prsou. Čepel prošla hrudí v místech, kde je srdce a zarazila se o dřevo postele.

Ozval se strašlivý řev, vycházel ze všech koutů a přitom odnikud. Odrážel se do klenby, duněl jako tympány. Mark se napřímil s námahou, celý zadýchaný. Z Nosferových úst vyšel šedavý, velmi jemný obláček.

Pak se před překvapeným pozemšťanem odehrálo cosi podivného. Kůže na monarchově obličej se rozložila. Oči se propadly a nos také. Objevily se hrůzně nahé kosti, bylo to strašné. Pak vše zmizelo. Šaty se rozpadly a zmizela i kostra, vypařila se. Zdmi hradu hřměl výbuch. Světla bodového osvětlení zablikala, pak zhasla. Sál osvětlovalo jen několik loucí. Ovas si jako první všiml, že zmizel jak rudý kruh, tak světelné tyče.

Baron Kirk, který spolu se třemi vojáky odnášel omdlelou hraběnku, zůstal překvapeně stát. Dřevař se

na Kirka vrhl se zlověstným bručením. Jeho obrovská kloubnatá pěst zasáhla šlechticovu bradu s takovou silou, že odletěl tři metry daleko. Hrabě Jask Ovase vzápětí následoval. Pak vytrhl baronovi meč a vrhl se na katany, kteří zneuctili jeho ženu. Jeden z nich zůstal ležet s protáým hrdlem. Teď byl na řadě druhý. Třetí zhodnotil své nejisté postavení a pokusil se utéci. Narazil však na Ovase. Byli to titíž ničemové, kteří mu včera znásilnili Zinu. Ovas ho udeřil pěstí do žaludku s razancí berana.

Muž se sesul a strašlivě se dával. Dvě silné ruce jej uchopili pod krkem a do ucha mu dolehl něčí hlas: "Vzpomínáš? Včera jsi vypadal vítězoslavněji."

"Slitování. Poslouchal jsem jen královy rozkazy."

"V tom případě jej budeš následovat do pekla."

Tlak zesílil. Vojákovi se začaly dělat před očima mžítka. Pak to strašlivě křuplo...

"Strážte, strážte! Ah!"

Kirk se probрал z mrákot. Jeho volání o pomoc bylo vzápětí ukončenou prudkou ranou meče. Lebku měl ve dví. Zneuctění bylo pomstěno.

Mark přiskočil ke svým přátelům. Zina se zatím věnovala nešťastné hraběnce, která se probírala z bezvědomí. Pak se místností rozlehl ostrý výkřik. Královna Iko se také vztyčila. Zděšená se pokusila uniknout tajnými dveřmi, ale nepodařilo se jí to. Nejméně deset žen se na ni vrhlo. Drápaly ji nehty a tloukly pěstmi. Mžikem byla její tunika na cáry.

"Nařizuji vám, abyste mě okamžitě nechaly být nebo vás všechny nechám sešlehat bičem," křičela královna.

Ale ženy opilé pomstou se na ni vrhly, aby nasýtily svou nenávist, aby se zbavily vlastního strachu a úzkosti.

Za krátkou chvíli se stáhly a za sebou zanechaly jen zkrvavenou mrtvolu.

Poslední výkřik barona Kirka bohužel přivolał asi tucet vojáků. Jen čtyři ze zajatců měli zbraň, ostatní se začali bít holýma rukama. Hrbě s tváří plnou nenávist burácel:

"Raději zemřít v boji než padnou znovu do zajetí. Nedáme svou kůži zadarmo."

Mark zaútočil jako první. Hbitě uskočil, když jeho protivník zdvihl vysoko meč a sám udeřil mečem jako sekerou. Měl teď strašlivou sílu. Voják se nestačil krýt a sesul se s rozřatou lebku na zem. Dřevař přistrčil mrtvolu pod nohy dalším dvěma strážcům, kteří sem běželi na pomoc. Zavrávali a to byl jejich poslední chybný krok. Ovas jim dvěma ranami pěstí přerazil vaz.

V Jednu chvíli už Mark začal doufat, že vyvážnou. Během pár minut se zbavili sedmí bídáků a ostatní vypadali, že se dají na rychlý útěk. Bohužel však dorazily posily. Nejméně dvacet vojáků.

Mark tloukl okolo sebe bez přestání a nebal ran, které naň směřovaly. Doufal, že si v zápalu boje této anomálie nikdo nevšimne. Jedna silnější rána jej zranila pod žebry a donutila jej vykřiknout. Vztekle útok oplatil, rozřal útočníku hrdlo i hrud'.

Vesničan po Markově boku se sesul k zemi pod ranami meče. Ovas i hrabě ustupovali. Odvaha jim nechyběla, ale tlak zdivočelých vojáků dobře vycvičených a netečných k vlastním ztrátám, byl veliký. Dřevař měl na hrudi krvavou ránu. Čtyři zajatci leželi na dlažbě bez života.

Mark rychle dýchal, srdce mu zběsile tlouklo a cítil, jak mu těžkne ruka.

"Rayi! Rayi! Kde jsi?! Musíš mi pomoci!"

Byl to zoufalý, směšný výkřik. Osud tomu chce, že oba dva zmizí na téhle neznámé planetě. Mark si vzpomněl na generála Khova. Bude si o něm myslet, že dezertoval. To bude rozčilení! Peggy - jeho sekretářka - možná uroní slzičku... Mark byl její oblíbenec. Měla jej ze všech agentů Služby nejraději. Tři muži teď byli v obklíčení více než deseti gardistů. Ostatní zajatci se choulili v koutě, vystrašení, že prohra je nevyhnutelná. Ztratili odvahu bojovat a dokonce i chuť žít!

"Marku, vydrž! Už jdu!"

Chvějící se, ale velmi zřetelné telepatické vlnění! Důkaz, že android nabył trochu energie. Marka zachvátila radost a dodala mu sílu. Přesnou ranou srazil nejbližšího protivníka a druhému protřal hrdlo. Vzápětí se objevil Ray, v každé ruce meč. Během minuty se propracoval k svému příteli. Poslední voják klesl, aniž vůbec viděl ránu, která ho poslala do pekel.

Vyčerpaní bojovníci klesli únavou na zem. Ray Marka jemně objal.

"Starý brachu, jsem tak rád, že tě vidím. Už jsem měl strach..."

Jeho druh objetí opětoval - byli přáteli na život a na smrt! Pak ještě třesoucím hlasem zavolal na hraběte: "Sire, musíme využít okamžiku překvapení. Nechte posbírat zbraně a vytvořte skupiny. Další gardisté se tu mohou objevit každým okamžikem. Musíme ovládnout hrad."

Zatímco šlechtic mobilizoval své lidi, rozmlouval Ray telepaticky s Markem:

"Už jich mnoho nebude. Na dvoře jsem se střetl s hrabětem Drakou, který shromáždil asi dvacet mužů..."
"A pak?"

"Víš, že jsem měl naspěch za tebou. Věděl jsem, že jsi v nebezpečí. Nechtěl jsem ztrácet čas..."
(androidovy rozpaky rostly) "já... použil jsem dezintegrátor... Všichni zmizeli. Za dveřmi jsou ještě dva strážci. Ty jsem jen uspal a vzal si jejich meče."

"Za Ovasovy pomoci sestavil hrabě malou skupinu.

"Prohledáme hrad, abychom odhalili poslední královny vazaly. Přidáte se k nám, sire Marku?"

"Jsem vám k službám, pane." (pak tiše dodal ukazujíc nenápadně hlavou na hraběnku, která stále plakala v Zinině náruči) "Vzpomínáte ještě, co jsem včera řekl Ovasovi? Právě teď vás vaše žena potřebuje."

Jask zjehl. Pohled měl sice stále tvrdý, ale v očích slzy.

"Moje čest je navěky ztracena..."

"Vaše čest byla smyta veškerou prolitou krví. Ti, co zneuctili vaši ženu, jsou už mrtví... Musíte myslet na budoucnost..."

Šlechtic váhal, rukou si třel obličej:

"Uvidím zítra..."

"Ne, musíte s ní promluvit dnes, jinak mezi vámi zůstane navždy neproniknutelná zeď."

Jask váhal už jen chvíli. Šel ke své ženě, pohlídl jí po obličeji a něco jí zašeptal do ucha. Pak pozvedl meč:

"Jdeme!"

Obě ženy se na Marka usmály.

17

Západní věž byla v troskách a dohořívala. Zajatci se shromáždili na dvoře v malých hloučcích. Byli ještě polekaní, neodvažovali se věřit, že jsou opět na svobodě. Rodil se šťastný den a noční horor byl pomalu u konce. Hon na královny přívržence skončil.

Jste vítěz, pane," poklonil se Mark hraběti Jaskovi.

"Jen díky vám, sire Marku. Pořád nemohu pochopit, jak se vám podařilo dostat se z pout a zabít tu zrůdu Nosfera."

"Měl jsem velké štěstí," zamumlal Mark. O tomto tématu neměl chuť se šířit. "Jestli dovolíte pane, rád bych si šel odpočinout. Noc byl dlouhá a únavná. Dala nám pořádně zabrat."

Jask se s úlevou usmál.

"Nikdo si nezaslouží odpočinek víc než vy, příteli."

Mark spolu s Rayem došli k padacímu mostu. Sestupovali dolů okolo hrázděných nízkých domků. Ač už byl den, nebylo vidět vůbec žádný pohyb. Terorizovaní lidé se krčili doma. Podle vývěšního štítu objevili hostinec. Vstoupil dovnitř, ale našli prázdný sál. Vzadu se vypotácela rozespálá služka. Snažila se zapálit oheň v krbu. Když uviděla dva muže, roztřásla se leknutím, ale pak se úlevně usmála, když si všimla, že nemají tuniku královské stráže.

"Kdo jste?"

"Dva cizinci, kteří přijíždějí opravdu zdaleka," zavtipkoval Ray. "Padáme hladem a umíráme žízní. Přines nám džbán nejlepšího vína a připrav něco pořádného k jídlu."

Dívka odběhla a vrátila se s dobráckým, kulatoučkým mužem.

"Pánové, jaká čest..." breptal. "Myslím, že taková paštička vám usnadní čekání, než bude kuřátko akorát propečené."

"Výborně, hostinský. Ale pospěš si."

Mark ochutnal víno, bylo lehké a voňavé, pilo se velmi příjemně, zvláště po té bídě, kterou zažil.

Hostinský pobíhal, jak jen mu to jeho krátké nohy umožňovaly. Položil na stůl talíř s paštikou v zlatavém těstíčku. S přectivým úsměvem se pak zeptal:

"Bezpochyby jdou pánové složit hold našemu ctěnému králi."

Mark smíchy vybuchl, uvolněně a šťastně. Bylo to poprvé od chvíle, kdy vstoupil na Tarak, na planetu, kterou považoval za prokletou.

"Nosfer dnes večer zemřel a všichni jeho zaslepenci s ním."

Hostinský zbledl, jeho trudovité tváře změkly a splaskly:

"Jak je to možné? Má to snad nějakou souvislost s tím nočním výbuchem? Kdo teď vládne?"

"Hrabě Jask a jeho lidé se stali pány na hradě."

"Nebudou rabovat město, aby se pomstili?"

Mark pokrčil rameny a vzdychl.

"Všechno je možné, ale nemyslím si to. Prožili tolik hrůzy, že sami nic podobného asi dělat nebudou. Ale dám vám dobrou radu. Jestliže sem někdy přijdou, dejte jim najíst. Uvidíte, že nic víc chtít nebudou."

Hospodský z toho byl pať, pak vypeskoval svoji služebnou a nařídil jí, aby připravila na rožeň desek kuřat.

"A teď Rayi, začni vyprávět. Nechal jsem tě ve sklepe bez energie a teď jsi v plné formě!"

"Bylo to štěstí. Velké štěstí. Když jsem dopadl na úpatí schodiště náhoda chtěla tomu, že to bylo v blízkosti kabelů, co přiváděly energii z generátorů ke koulím... bohužel byly poctivě izolované a já neměl sílu je narušit. Tak sem použil zápalný granát. (Android ukázal na svou tuniku - opravdu byla místy prohořelá a zčernalá. Zářila z něj dětinská radost.) Sice mi to způsobilo trochu nepříjemností, ale jakmile byl kabel odkrytý, mohl jsem si z generátoru nabrat energii. Stálo mě to sice několik okruhů, ale mělo to smysl. Když jsem nabral nové síly, šel jsem hledat generátor a pak jsem ho zničil."

"Proč jsi mě nekontaktoval? Umíral jsem o tebe strachy."

"Cítil jsem to, ale bál jsem se, že Nosfer si můj vzkaz bude schopen přečíst a pomstí se na tobě. Stále nevíme, čeho byl všeho schopen. Pak už jsem měl jen jedinou myšlenku - jít za tebou, a to co nejrychleji."

"A co koule?"

"Když jsem přišel do místnosti, nebyly tam, zmizely."

Paštika voněla a byla skvělá. Mark se cpal a přitom myslel na ty poloviny lidských duší, které jsou teď rozptýleny v atmosféře. Budou věčně někde tékat nebo jsou už navždy ztracené? Dozví se to někdy?

Měl vůbec právo takhle zasahovat do jejich existence? Dveře hostince se rozletěly a v nich se objevil hrabě Jask se svou ženou a několika ozbrojenými muži. Na prahu hrabě zaváhal, ruku připravenou tasit.

"Bude nám ctí, když se k nám připojíte, sire."

Příchozí se rychle sesedli ke stolu a strachem rozklepaný hospodský začal zbitě běhat a nosit džbány vína. Paštika v těstíčku zmizela pod nápojem spolustolovníků. Jask se smál s plnými ústy:

"Vy ale umíte vyčenichat dobrá místa, sire Marku. Královské kuchyně byly prázdné a naši ubozí vesničané se starají, co by si uvařili."

Příchod slůžky s pečenou drůbeží hovor umlčel. Hraběnka, která se ještě nevzpamatovala z nočních pohnutých chvil, téměř nejedla.

"Jste opravdu statečná žena," zašeptal jí Mark povzbudivě do ucha.

"Nikdy nezapomenu na to, co se mi tu noc stalo... před manželem a všemi ostatními."

"Přesto budete muset zapomenou. Uvidíte, že se vám to podaří, bude to jen jako zlý sen, který se ráno rozplyne..."

Mladá žena kývla bradou směrem k manželovi.

"A co on, bude toho schopen?"

Pevně tomu věřím."

"Zina mi prozradila, že jste mu řekl totéž, co předtím Ovasovi. Moc vám za to děkuji."

Jídlo se protáhlo, jako by se stolovníci vůbec nemohli nasytit.

Hospodský, který se nejprve obával o život a majetek se teď začal znepokojovat. Kdo zaplatí účet? Konečně hrabě odstrčil pečlivě ohryzané kosti z kuřete a bodře prohlásil:

"A teď co nejrychleji zpět na mé panství. Myslíte, že dostaneme nějaké koně?"

"Vím o lepším řešení." (Jask se překvapeně zadíval na pozemšťana.) "Váš hrad je v troskách a vaše vesnice jsou zničeny. Proč se neprohlásíte za krále tady? Nosfer byl proklínáný. Obyvatelé Misky vás

přivítají s radostí, jestliže jim slíbíte svobodu. A stejně tak všichni vesničané, když je osvobodíte od posledních stoupenců bývalého monarchy."

Ale hrabě namítl se svráštělým obočím:

"A co ostatní vazalové, jak to přijmou?"

"Než k nim ta zpráva pronikne, budete už mít situaci pevně v rukou. A je málo pravděpodobné, že by pak vyhledávali spory."

"Co byste mi tedy radil?"

"Vraťte se do hradu a oblečte si pořádné šaty, protože vypadáte, s prominutím jako bandita a ne jako vladař. Pak vás odvedeme na náměstí a tam vás prohlásíme za krále."

Mark pozdvihl cínový kalich a zvolal:

"Ať žije král!"

Najedení stolovníci postupně opouštěli hospodu a Mark požádal hostinského:

"Připrav mi na dnes večer ten nejlepší pokoj. Bude jistě pohodlnější, než ty na hradě."

18

Mark dorazil zpátky do hostince za setmění. Stalo se jak předvídal. Vystoupení hraběte Jaska na trhovém náměstí vyvolalo značnou zvědavost obyvatel, avšak spolu s ní i nedůvěru...

Celý zbytek dne zabral alespoň částečný úklid hradu. Jask se ve všem držel Markových rad. Neodvážil se jej přímo zeptat, ale bylo vidět, že by rád o něco požádal a bojí se to vyslovit nahlas. Pozemšťan se sám chopil příležitosti a navrhl:

"Myslím, že jste při těch nešťastných událostech ztratil mnoho rytířů a baronů. Potřeboval byste doplnit vaši družinu novými věrnými lidmi. Měl byste povýšit Ovase do šlechtického stavu a svěřit mu velení vašich vojsk. Dokázal již své schopnosti a svoji oddanost. A taky zná dobře vesničany a bude určitě rád bojovat za jejich osvobození, bude-li to třeba."

Návrh byl přijat a Ovas celý blažený obdržel rytířské ostruhy a titul barona. Nadšeně se vrhl do práce a začal dávat dohromady první zárodky gardy věrné novému monarchovi.

Hostinský přispěchal vstříc přichozím a ukláněl se přitom tak hluboko, jak jen mu to jeho rozměrné břicho dovolilo. Byl přítomen korunovaci a nemohl si nevšimnout rytíře, který se stále držel po vládcově pravici.

"Pane, buďte vítán v mém skromném obydlí. Váš pokoj je připraven, ale než si půjdete lehnout, přijměte, prosím, malou svačinku..."

Stále se ukláněje vedl Marka ke stolu, kde trnily paštiky, drůbež, pečinky. Pozemšťan si sedl a smál se.

"Myslím, že něco z toho ochutnám."

Pak zašeptal Rayovi:

"Říkal jsem ti vždycky, že co se týče gastronomie, má se Země mnohemu co učit od primitivních planet..."

Sotva stačil polknout několik soust, otevřely se dveře a vstoupil Jask s hraběnkou doprovázen Ovasem a Zinou.

"Věděl jsem, že vás tady najdu, sire Marku."

Král se usadil proti Markovi a hostinský přiběhl s dalšími příbory a brebentil při tom:

"S dovolením vaše Výsosti... Výsosti..."

Jask se nechal obsloužit a pak řekl Markovi:

"Poradil jste mi velmi dobře. Ovas zítra odjíždí na venkov. Zina zůstane ve službách mé ženy. V hradní knihovně jsem našel hlášení adresované Nosferovi. Je strašlivé... Za dva roky jeho vlády kleslo množství obyvatel na našem území na polovinu."

"Bude záležet jen na vás, aby se situace zlepšila."

"Bude to trvat několik generací..."

Mark se usmál pod vousy a vyslal neslyšně k Rayovi:

"Ještě jednou se dopustím porušení zákona o nevměšování a odhalím obyvatelům této planety výhody rodinných příдавků!"

Zatvářil se, jak když přemýšlí a pak pronesl:

"Slibte každé ženě, ať vdané či nikoli, která porodí dítě, jeden eku. Pak tutéž částku ke každým narozeninám jejího dítěte. Uvidíte, jak rychle se rodiny rozrostou. Venkov je bohatý. Když budete žít v míru, snadno všechny děti užíváte."

"To bude státní pokladnu stát hromadu peněz."

"Co na tom záleží. Peníze zase nashromáždíte."

Král údivem skoro zkoprněl, ale brzy se vzpamatoval.

19

Hostinský přichystal Markovi pokoj v prvním patře. Mark otevřel dveře a vešel do místnosti spoře osvětlené svitem neduživé svíčky. Vybavení bylo skromné - sestávalo z postele, stolu a dvou stoliček. Hned jak za sebou zavřel dveře, ucítil, že není v místnosti sám a otočil se. Sylvia! Neznámá blondýnka, která jej uvrhla do celého toho nešťastného dobrodružství. Mark překvapením zůstal stát. Mladá žena se usmívala. Byla oblečená do dlouhé, smaragdové tuniky, která jí sahala až ke kotníkům. Nenápadný výstřih dával jen tušit obrysy dvou pevných řader.

"Věřím, že jste překvapený, Marku!" Hlas měla teplý a melodický. Mark se vymanil z okouzlení a zabručel:

"Doufám, že mi leccos vysvětlíte... Díky vám jsem prožil mnoho nepříjemných chvilék."

Mladá žena zvažněla.

"Víme o tom. Sledovali jsme vás a obdivovali úsilí, s jakým jste ty ubožáky zachránil. Bohužel jsme nemohli zasáhnout." Ukázala na lůžku "Moje vyprávění bude dlouhé. Bylo by lepší, kdyby jste se pohodlněji uvelebil, jste velmi unavený."

Mark se tedy natáhl, podložil si záda polštářem a opřel si je o pelest postele. Sylvia mu zručně pomohla zbavit se bot.

"Prosím, dejte se do vyprávění, už umírám zvědavostí."

Mladá žena si sedla vedle něho na stoličku a začala:

"Můj lid pochází z velmi vzdálené planety v galaxii, ke které vaši výzkumníci dorazí až za několik století. Až ji pozemšťané objeví, nebude se jim zdát nijak zajímavá. Viděno z dálky je naše planeta pustá jako milióny jiných ve vesmíru..."

"Jak žijete?"

Ta otázka Sylvii rozveselila.

"Vypůjčila jsem si lidskou podobu, ale jinak je náš normální stav nemateriální. Jsme složení z energie v čisté podobě. Naši existenci stačí udržovat jen kosmické zařízení. Tak jsem vlastně absolutně svobodní a můžeme putovat vesmírným prostorem. Mnoho z našich takto žije, ale větší počet dává přednost životu na naší planetě."

"Žijete dlouho?"

"Velmi dlouho. Celou věčnost."

"Čím se zabýváte, když necestujete?"

"To není snadné vysvětlit. Tvoje rasa je tak mladá, pomíjivá, tak bouřlivá... V tvoji řeči bychom nejspíš byli nazýváni filozofy nebo mudrci. A právě moudrost Nosfer zcela ztratil."

"Já myslel, že to celé byla jen taková nebezpečná hra," ušklíbl se Mark, "on tedy byl z tvého rodu?"

"Samozřejmě: A dokonce byl jedním z nejosvícenějších duchů. Tolik si přál dosáhnout dokonalosti, věčné moudrosti, že sestrojil ten strašlivý přístroj. Doufal, že se s jeho pomocí zbaví všeho, co je v něm špatného a co mu překáží v meditacích. A tehdy se stalo něco, co nepředvídal. Podcenil váhu špatných sil, co měl v sobě. Jakmile je uvolnil, obsadily druhou část jeho mysli a uzavřely jej do silového pole. Pak zmizel z našeho světa."

"Chtěl se vyrovnat Bohu a Bůh jej potrestal a uvrhl jej do pekla," zamumlal si pro sebe Mark.

"Co říkáš?"

"Ale nic. To je jen taková stará legenda, která se traduje na Zemi."

"Nejdříve se nám ulevilo, když zmizel, ale pak jsme se začali znepokojovat. Jak asi naloží Nosfer se svými schopnostmi? Mnozí z nás se vydali do vesmíru na průzkum. Konečně se nám podařilo narazit na jedné planetě na stopu našeho bratra. Bohužel, právě odsud odešel. Bylo to horší, než jsme si mohli

představit! Země byla zohyzděná, vylidněná a ti, co přežili, byli obklopeni tím nejhorším barbarstvím. Začali jsme hledat Nosfera inzenzívněji a vypátrali jsme ho na Taraku. Pochopili jsme, že mu působí radost utrpení, které z lidí vyzařuje, když jim druzí ubližují."

"Proč jste jej hned nezneškodnili?"

Sylvia velmi zrozpačitěla.

"Nikdy jsme se v takové situaci neocitli. Naše etika a naše morálka nám zakazují se bít." Zaváhala a pak dodala:

"A myslím také, že jsme měli strach. Nosfer byl velmi silný a než by podlehl, zničil by hodně našich."

"Už jsem se s tímto jevem setkal. Se stoupající nadějí na život, stoupá i strach ze smrti a nicotnosti."

Sylvia se plaše usmála.

"Proto jsme tě požádali o pomoc."

"A proč zrovna mě?" namítl Mark. "Na Zemi jsou miliardy obyvatel a agentů S.D.P.P. jsou stovky."

"Nevybrali jsme tě náhodou. Byl jsi nám doporučen jednou společnou přítelkyní. Doufám, že se na ni nebudeš zlobit. Ale vybrala tě skvěle!"

Mark hořel zvědavostí a chtěl vědět jméno.

"Je to jedna rostlinná bytost, žijící na osamělé planetě. Je nadána vynikající psychickou silou a často se spolu psychicky kontaktujeme. Její filozofické zaměření je blízké našemu." (Mark tyto rostlinné bytosti potkal na planetě Naxa, na jedné z nebezpečných výprav, kde se ocitl v pasti masožravých Rhulů a zachránil se jen díky svým telepatickým schopnostem.)

"Ujistila nás, že jsi nejodvážnější pozemšťan, jakého zná..."

"Taková rostlina, která vězí svými kořeny v zemi, mnoho příležitostí někoho potkat nemá," zavtipkoval Mark.

"Od ní jsme se také dozvěděli všechny potřebné informace o tvé civilizaci."

"Jak jste dokázali sehnat Merkura? To je opravdový skvost!"

"Vytvořili jsme ho, trvalo nám to sotva dva dny, protože nás na tom úkolu pracovalo hodně."

Mark se zatvářil nevěřícně a tak dodala:

"Říkala jsem ti přece, že naše organismy se skládají z energie. Když si to přejeme, můžeme ji změnit na hmotu. Podívej!"

Vzduch nad svíčkou se rozechvěl a plamen zapraskal. Objevil se obrys, poletoval a položil se na postel. Byl to meč z blyštivé oceli, jehož pochva a rukojeť byly posázeny drahými kameny.

"Sledovali jsme zdáli tvoje souboje. Dokonce jsme se báli, že tváří v tvář všem těm těžkostem nakonec všechno vzdáš. Jak jsi uhodl, že je Nosfer zranitelný jenom leží-li na zádech?"

"Byla to asi opět vzpomínka na jednu legendu ze Země... Proč ale potřeboval sát krev té ženy?"

"Vytvoření a udržení lidského organismu v činnosti vyžaduje mnoho energie. Nosfer chtěl ušetřit síly, protože na Taraku dostával jen málo kosmického záření, které nám umožňuje energii obnovit. Spokojil se tedy se zjednodušeným tělem, bez zaživacího traktu. Krev nutně potřeboval k udržení při životě."

"Co se s ním stalo?"

"Ve chvíli, kdy jsi zničil tělo, jeho duch unikl a opustil Tarak."

Mark se zprudka vztyčil.

"Může tedy kdykoli začít jinde, na jiné planetě!"

Sylvia zavrtěla hlavou a světlé vlasy jí zavlály vzduchem.

"Nosfer vyčerpá velmi mnoho energie vytvořením generátoru a veškerých zařízení. Ztráta energie se ještě zvýšila rychlým únikem. Bude potřebovat desítky staletí, než znovu načerpá rezervy a my můžeme doufat, že se mu časem vrátí moudrost..."

"Když Ray zničil generátor, koule z věže zmizely..."

"V jedné byly duše lidí, které Nosfer přetvořil a v druhé byla polovina jeho vlastní duše. Jak silové pole povolilo, duše se osvobodily a navždy zmizely..."

Oba zůstali dlouho tiše sedět. Pak se mladá žena zdvihla a přistoupila k lůžku. Tunika sklouzla na podlahu a ona se zjevila nahá a nádherná. Pyšně zdvižená ňadra, ploché břicho, pěkně tvarovaná stehna...

Položila koleno na pelest a naklonila se k Markovi. Její světlé oči zářily do noci jako dva majáky.

"Vytvořila jsem si opravdové ženské tělo. Chtěla bych poznat, co cítí pozemšťanky... prosím."
Její hlas byl plachý a prosebný. Mark ji objal a přitiskl k sobě. Poprvé se políbili, pomalu a dlouze... Z pozemšťana spadly šaty spolu s únavou. Ve chvíli silného vzrušení znehybněl a zadíval se Sylvii do obličeje. V jejích očích uviděl žádostivost, obavy i netrpělivost. Mile a svůdně se usmívala. Mark se pomalu sklonil, aby vnikl do nádherného vesmíru.

20

Marka zašimral do očí sluneční paprsek a donutil jej probrat se ze spánku. Otočil se, vzdychl a po celém těle se mu rozlila sladká únava. Hrátky se Sylvií se protáhly dlouho, dlouho do noci, až do ranních červánků. Oba vyčerpaní milenci usnuli v těsném objetí až k ránu.

Mark mechanicky sáhnul vedle sebe a překvapilo ho, že necítí hedvábné tělo své přítelkyně. Místo bylo prázdné, studené. Rázem se probral. I pokoj byl prázdný.

"Sylvie!"

Volal marně, to pochopil ještě dřív než její jméno vyslovil. Na stole ležel velký, kožený měšec a kus pergamenu, na kterém bylo napsáno:

"Marku, drahý, už nemohu déle setrvávat v lidské podobě a musím se vrátit do svého světa. Moji druhové jsou již znepokojeni z mé nepřítomnosti. Díky tobě jsme poznala celou škálu citů, které jsem neznala a závidím ženám na Zemi, i když je jejich život tak krátký. Děkuji ti za pomoc, kterou jsi vyřešil náš bolestivý problém. Moji přátelé stvořili pro tvé potěšení nějaké dárky a s díky ti je posílají. Myslím na tebe a nezapomenu. Sbohem!"

Její odchod byl nevyhnutelný. Mark to věděl, ale přesto se nemohl ubránit obrovskému smutku. Otevřel kožený měšec a vysypal obsah a stůl. Vykutálely se drahé kameny, obrovské diamanty, rubíny, smaragdy a pak klenoty - náhrdelníky, brože, přívěšky, prsteny... Nikdy neviděl tolik šperků pohromadě.

× × ×

Ray zatím čile konverzoval se služebnou v hostinském sále. Podle pohledů, které na ni vrhal, bylo jasné, že mezi nimi panuje dobrá shoda. K jeho lítosti se musela vzdálit, aby připravila Markovi snídani.

"Dnes v noci tahle dívčina trvala na tom, že mi musí dělat společnost. Nemohl jsem ji zklamat..."

"To ti rád věřím," usmál se Mark.

"Ale i přesto jsem mohl zaznamenat rozhovor, který jsi vedl s tvou půvabnou přítelkyní. Bylo to velmi zajímavé. Neboj se, včas jsem vypnul záznam."

Mark se snažil nenápadně ukousnout kus paštiky.

"Teď jez, potřebuješ zase nabrat síly."

"Naše mise je u konce. Je na čase vrátit se na Zemi. Podívej se po nějakých koních."

"Věděl jsem, že se nebudeš chtít zdržovat. Koně už čekají venku."

Hostinský, který dostal hrst zlatáků, doprovodil své hosty a klaněl se až k zemi. Nasedli na koně a android se zeptal:

"Chceš se zastavit na hradě?"

"Není třeba, naši přátelé si už poradí sami."

Cválali velkou část dne, než dorazili do lesa. Na jedné malé mýtině Mark seskočil z koně.

"Už jsme dost daleko od města. Můžeš přivolat modul."

Ani ne za hodinu vstoupil do kabiny Merkuru.

"Nejdřív ze všeho potřebuji do sanitárního bloku."

Do pilotní kabiny Mark vkročil oholený, navoněný dobrou kolínskou a uvolněný.

"Dokončuji kontrolu," oznámil mu Ray. "Máš právě tak čas dát si jednu whisky. Po tom všem si ji zasloužíš."

Se sklenkou v ruce si Mark sedl na místo druhého pilota. Propulsory vrčely a Merkur se odlepil od oběžné dráhy. Na obrazovce bylo vidět, jak se Tarak rychle vzdaluje. Mark si povzdychl. Vždy je těžké opouštět lidi, kteří vám dali najevo své přátelství a vědět, že už je nikdy neuvidíte. Jestlipak se Jask, Ovas a ostatní dokáží přizpůsobit nové situaci? Co hraběnka a Zina? Dokáží zapomenout, jak surově se s nimi zacházelo?

"Marku, na 220 se právě objevila raketa. Podobá se Merkuru. Střetneme se za sedm minut."

Vtom se rozsvítila obrazovka a objevil se obličej. Nosfer! Rysy měl nejasné, rozplzlé, hlavu bylo sotva vidět, zdálo se, že spočívá na duhově zbarvené kouli.

"Moji soukmenovci se mi neodvážili čelit a tak poslali vás. Už vás poznávám, to vy jste mě obelstili!

Zničili jste dílo, které mi přinášelo tolik radosti a stálo mě tolik energie. Ti hlupáci z mého rodu si myslí, že teď budu odpočívat. Zapomněli na jednu maličkost - nejdřív ze všeho se chci pomstít. Musíte si odpykat trest za vaše zločiny. Byl bych býval raději, kdyby se to bylo odehrálo na mém hradě, kde by z vás dlouho vyzařovalo utrpení, ale spokojím se i s tím, že uvidím ve vašich tvářích strach.

Okamžik překvapení pominul a Mark zareagoval:

"Rayi, rychle odpal střely. Dvě a dvě po sobě a naříd' je tak, aby vybuchly najednou, podle obvyklého postupu."

Androidovy prsty se rozběhly po tlačítkách.

"Hotovo. Už nám to vrací. Zdá se, že má dvojnásobnou kapacitu střel než my."

A opravdu. K Merkuru se velikou rychlostí blížilo osm vedle sebe seřazených torpéd. Vypadalo to zle. Pozemšťan pozoroval na vedlejší obrazovce dráhu vlastních střel a zkoumal informace z detektoru, týkající se nepřítelovy lodi.

"Zvláštní stroj," zamumlal.

Vtom se ozval takový smích, až Mark nadskočil. Nosfer byl stále na obrazovce a zářil.

"Neměl jsem čas vám to vysvětlit: ač je moje loď ještě nedodělek, je daleko dokonalejší nežli ta vaše."

První dvě střely sice byly dobře nasměrované a vybuchly najednou, ale bohužel daleko od nepřítele.

Nosfer se zašklebil.

"Už to mám," vykřikl vtom Mark. "On sám je své lodi generátorem! Čerpá z vlastní energie, aby vytvořil ochranné pole..."

Ray zaťal zuby a zavrčel:

"Škoda, že nám tvoje půvabná přítelkyně nedala údaje o jeho síle..."

"Vystřel znovu, rychle. Další dvě torpéda byla také odpuzena."

Ray uposlechl a pak se znepokojeně zeptal:

"A co uděláme s támhle těmi osmi, které se kvapem blíží?"

"Vypusť dvě makety a stoč stroj o třicet stupňů."

Maketa byla skvělou návnadou. Tepelně, objemově i magneticky perfektně napodobovala loď. Merkur prudce změnil směr letu. Jen díky vylepšenému antigravitačnímu zařízení neztratil Mark vědomí.

"Průsvih. Střely také mění směr letu. Makety jsou neúčinné!"

Zaslechli nový skřehotavý smích, který jim ještě víc podráždil nervy.

"Svoje střely mohou řídit jak chci. Mé pomstě neuniknete. Ale ještě než zemřete, chci, abyste věděli, že jen co naberu znovu sílu, usadím se na vší planetě, na Zemi. Miliardy lidí budou trpět a mně to bude dělat velkou radost... neutuchající radost, která bude trvat několik století. Na Taraku jsem se mnohému naučil. Pozemšťané budou trpět velmi, velmi dlouho, než podlehnou. A dozvědí se, že jejich mučení máte na svědomí vy!"

Marka se zmocnil vztek. Nemůže přece nechat takového šílence bloudit galaxií. Musí ho zničit... Je to nutné!

"Ray zatoč ostře a nasměřuj přímo na něj."

Tentokrát ani dokonalé antigravitační přístroje nepomohly a Mark měl pocit, že mu oči vyskočí z důlků. Obě lodi se velikou rychlostí přibližovaly k sobě. Na obrazovce počítače vyskočily nové údaje.

"Střely ve vzdálenosti čtyřicet tisíc metrů!"

"To bude střet," usoudil Ray.

"Přidej ještě a vypusť další torpéda, jedno po druhém, abys ho tím donutil nechat zapnutou ochrannou clonu na nejvyšší výkon."

Uběhla minuta tíživého ticha. Nosfer se stále otevřeně usmíval, další vlna střel jej nikterak neznepokojila.

"Jeho energetické zdroje jsou asi nevyčerpatelné," podotkl Mark malomyslně.

"Střet nastane za dvě minuty sedmnáct vteřin," oznámil počítač. "Střely vzdálené deset tisíc metrů!"

Nosferův obličej se zakabonil. Dvakrát rychle změnil směr letu, ale Ray okamžitě nastavil kurs Merkuru

tak, aby směřovali k jeho lodi.

"Co je to za pitomost," řval bývalý král. "Co to děláte?"

"Vy si přejete moji smrt a já chci, abyste zmizel," zasyčel Mark. "Budeme spokojeni oba dva. Běžte ke všem čertům!"

Nad pilotním sedadlem se rozezněla siréna a začala blikat červená kontrolka. Počítač začal drmolit kovovým, neosobním hlasem: "Pozor! Střet za dvacet vteřin... patnáct... deset..."

"Ne, to přeci není možné!" vykřikl Nosfer. "Přece nemůžete obětovat své životy za životy jiných tvorů...!"

V poslední vteřině Ray uhnul. Marka stlačila obrovská síla a před očima se mu zatmělo. Když se probрал z bezvědomí, stále ještě viděl Nosferův obličej. Jeho nejasné rysy byly zkroucené do hrozného šklebu.

Oči měl vytřeštěné překvapením a strachem

"Manévr se povedl, Marku. Osm torpéd, které nás pronásledovaly, prorazilo jeho vlastní ochranu. Byla to pěkná rána a pořádně s ním zatřásla. Hned jak jsem uhnul, vyslal jsem další čtyři střely. Podívej, právě dorážejí na místo určení."

Dvě první vybuchly naprosto současně a velice blízko nepřítelovy lodě.

"Ne, na to nemáte právo. Já jsem pánem světa!"

Hrozný, srdceryvný řev bodal Marka do uší. Poslední bomby dorazily do cíle. Uviděli oslepující záblesk a krvavě rudý mrak, který se zvětšoval, až vyplnil celou obrazovku a pak se pomalu roztřepil a rozpustil. Nosferova loď zmizela.

Mark si třesoucí se rukou utřel pot z čela.

"Tentokrát doufám, že jsme s tou zrůdou už skoncovali..."

"Kdo ví, jestli jeho nebo někoho z jeho druhu ještě neuvidíme za pár století...?"

"Doufejme, že ne. Kurs směřem k Zemi, Rayi. Tentokrát bych si opravdu rád udělal prázdniny."

21

Mark zazvonil u dveří s vizitkou Khov. Hned jak přijel do New Yorku, videotelefonoval generálovi a ten jej k sobě pozval na večeři.

"Pojďte dál, milý hochu. Ochutnáme jednu starou whisky, právě jsem ji dostal. Moje žena je v salóne." Generálova manželka byla elegantní, štíhlá blondýnka s usměvavou tváří. Vypadala sotva na čtyřicet, i když už jí muselo být daleko víc.

"Jsem velmi rád, že vás zase vidím, kapitáne. Obávali jsme se vaší reakce po tom trapném rozsudku."

Mark vytáhl z kapsy balíček, který včera neobratně zabalil.

"Když pan generál dovolí, rád bych vám něco věnoval. Je to suvenýr z cesty."

Khov mu podal skleničku.

"Když mi Neuman řekl, že jste ten samý večer odletěl na osobním astronefu, znepokojilo mě to."

Jeho žena jej přerušila.

"Ale kapitáne, něco takového nemohu přijmout, to je pošetilost!"

V ruce držela brož s obrovským diamantem a šesti rubíny okolo.

"Prosím, přijměte to, o prázdninách jsem se změnil na klenotníka!"

Khov se zamračil, až se mu na holé lebce udělaly vrásky.

"Můžete mi vysvětlit..."

Mark mu v kostce vyličil veškeré útrapy, které zažil od setkání se Sylvií. Když skončil s vyprávěním, z úst jeho nadřízeného se ozvalo jen udivené zamručení. Pak generál dolil skleničky.

"Můj bože. To je mi příběh."

"Tady máte Rayovy nahrávky," uzavřel Mark a podal mu dvě kazety.

Paní Khovová si na šaty připevnila brož a pobídla je, aby si sedli ke stolu. Během večeře Khov téměř nepromluvil. Konverzaci udržovala jeho žena, ptala se stále na další podrobnosti... Když se vrátili do salónu, Khov vzal kazety a uložil je do zásuvky.

"Kdyby se vaše dobrodružství doneslo k uším komise, pak by trest jistě nebyl tak mírný."

Mark chtěl protestovat, ale generál dodal:

"Ale není naspěch, vždyť váš zásah na té planetě navodil opět normální vývoj. Máme čas. Hodně času..."

Padesát let! To je lhůta, která musí uplynout mezi dvěma pozorovacími misemi. Až uvidím, že je možné

předat vaše nahrávky do počítačového centra služby, udělám to."

"Děkuji vám generále, ale jistě chápete, že jsem si takový objev nemohl ponechat jen pro sebe."

"Znám vaši oddanost Služba. Co máte v plánu teď?"

Marka generálův starostlivý výraz rozesmál.

"Vezmu si měsíc opravdových prázdnin na staré a dobré matičce Zemi, kde nejsou žádné nestvůry ani upíři...!"